

Πρωτοπρ. π. Ἀθανασίου Γιουσμά

Ἅγιος Θεράπων Ἐπίσκοπος Κύπρου

Βίος, Θαύματα καί
Παρακλητικός Κανών

Μυτιλήνη 2004

ΑΓΙΟΥ ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Η ἀγιότητα εἶναι ἓνα ἀπό τά βασικά ἰδιώματα, τά ὁποῖα ἀποδίδει ἡ Ἀγία Γραφή στό Θεό. Ὁ Θεός καί εἶναι, καί λέγεται Ἀγιος, καί ἀπαιτεῖ τήν ἀγιότητα ἀπό ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους. «Ἀγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἅγιος εἰμί ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν» (Λευϊτ. 11, 44) εἶναι ἡ προτροπή του. Σκοπός τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἀγιότητα, ἡ κατάκτηση τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἡ ἐπιστροφή μας στόν Παράδεισο. Γιά τό λόγο αὐτό ὁ ἄνθρωπος καταβάλλει προσπάθειες, ἀγωνίζεται στή ζωή, ἔτσι ὥστε ν' ἀποφεύγει «τήν παρά φύσιν κίνησιν τῆς ψυχῆς», ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, δηλαδή τήν ἁμαρτία, καί νά ἐπιδιώκει νά ζεῖ «κατά φύσιν», νά στρέφεται δηλαδή συνεχῶς πρός τό Θεό. Κανένας δέ γεννιέται ἅγιος· μέ τόν ἀγῶνα φτάνει κανείς στήν ἀγιότητα, βοηθούμενος ἀπό τά μέσα τῆς Χάριτος, τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Τήν ἀγιότητα κατόρθωσαν νά ἐπιτύχουν σοφοί ποιμένες καί φιλόανθρωποι ἐπίσκοποι, ἥρωικοί νέοι καί σεμνές παρθένες, ὅσοι καί ἀσκητές, φλογεροί ἱεραπόστολοι καί ἐθνομάρτυρες, ἐνάρετοι οἰκογενειάρχες. Ὅλες οἱ ἐποχές ἔχουν νά παρουσιάσουν ἀγίους, γιατί πάντα ὑπῆρχαν οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ. Ἀνάμεσα στούς φίλους τοῦ Θεοῦ, τούς ἀγίους, ἐξέχουσα θέση κατέχει καί

ὁ Ἅγιος Θεράπων ὁ Ἐπίσκοπος Κύπρου, ὁ ἀνάργυρος αὐτός καί θαυματουργός Ἱερομάρτυς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γιὰ τόν Ἅγιο Θεράποντα, ὅπως γράφει ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «εἶναι ἄγνωστον πόθεν κατήγετο, ἐκ ποίων γονέων ἐγεννήθη καί κατὰ ποίους χρόνους ὡμολόγησε τόν Χριστόν»¹, παρ' ὅλ' αὐτά, ὅμως, ἡ παράδοση² καί ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς ἔχει διασώσει, ἄρκετά στοιχεῖα, ἱκανά ὥστε νά μπορούμε νά σκιαγραφήσουμε ἄρκετά ἐμπεριστατομένα καί πρὸς πνευματικό ὄφελος, τή ζωή τοῦ Ἀγίου μας.

Ὁ Ἅγιος Θεοφόρος Ἱεράρχης Θεράπων, κατ' ἄλλους **καταγόταν** ἀπό τά εὐλογημένα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, «ἐκ τῆς Ἑώας» ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης καί κατ' ἄλλους «ἐκ τῆς τῶν Ἀλαμάνων χώρας», ἀπό τήν Ἀλαμανία ἢ Ἀλεμανία (Alamannie ἢ Alémannie), ἀπό τή σημερινή δηλαδή Γερμανία. Στήν Κύπρο, ὅπως μᾶς ἔχουν πληροφορήσει, ὡς σήμερα προσφωνεῖται ὡς Ἅγιος Θεράποντας ὁ Ἀλαμάνος. Ἡ Ἀλαμανία ἦταν

1. Τόμος 5ος, Ἀθήναι 1980 σελ. 345.

2. Βλ. 1) «Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Θεράποντος» Ἐκδ. Ναοῦ Ἀγ. Θεράποντος Θεσ/νίκης, Θεσσαλονίκη 1979 σελ. β' ἕως στ' καί 23-25. 2) «Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου» Ἰωάννου Χάκκεττ D. D. κατὰ μετάφρασιν καί συμπλήρωσιν Χαριλάου Ἰ. Παπαϊωάννου, δ. Θ. Τόμος Β', Ἐν Πειραιεῖ τύποις Μ. Σ. Ἐλευθερίου 1927. 3) «Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος» Ἐνετίησι, 1801, παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ ἐξ Ἰωαννίνων, ἐπανατυπωθεῖσα εἰς Λευκωσίαν τό 1987 σελ. 17 ἕως 19 καί σελ. 24 ἕως 29. 4) «Θρησκευτική Ἠθική Ἐγκυκλοπαιδεία, τόμος 6ος, Ἀθήνα 1965, σελ. 420-421, 5) Νικοδήμου Ἀγιορείτου, «Συναξαριστής» Β', Ἀθήναι 1868, σελ. 149-150 καί 6) «Ἅγιος Θεράπων, Ἐπίσκοπος Κύπρου, ὁ Ἱερομάρτυς καί θαυματουργός», Παρίδη Παντελῆ, Λάρνακα 2004.

ἄρχαῖο γερμανικό δουκάτο, τό ὁποῖο κατελάμβανε, τίς δύο ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ρήνου στή Σουηδία, Ἑλβετία καί Βουργουνδία. Ἡ περιοχή αὕτη ὡς δουκάτο ἔπαψε νά ὑφίσταται ἀπό τό 1096, ὅποτε διαμοιράστηκε κυρίως μεταξύ τῶν οἰκῶν Τσαίριγκεν καί Στάουφεν. Ἡ ὀνομασία του ὅμως μετασχηματίστηκε στή γαλλική λέξη *Allemagne* καί παρέμεινε ὡς ὀνομασία τῆς Γερμανίας³.

Τόν ἀκριβή χρόνο τῆς γεννήσεώς του τόν ἀγνοοῦμε παντελῶς. Ἀπό πληροφορίες πού μᾶς παρέχουν τά σύνομα συναξάρια τοῦ Ἀγίου, ὅπως π.χ. ἡ δράση του κατά τῆς αἵρεσης τοῦ θεοπασχητισμοῦ καί τῆς εἰκονομαχίας, μᾶς ἐπιτρέπουν νά συμπεράνουμε πῶς ὁ Ἅγιος Θεράποντας ἔζησε τόν 7ο ἢ ἀρχές τοῦ 8ου μ.Χ. αἰῶνα, ὅχι ὅμως μετά τό 740 μ.Χ., ἡμερομηνία πού ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ὁ Ἱεροσολυμίτης, ὁ ὁποῖος - πιθανότατα κατά τό τέλος τῆς ζωῆς του - κατά τήν παραμονήν του στήν ἀγαπημένη του Κωνσταντινούπολη ἐκφώνησε θαυμάσιο ἐγκωμιαστικό λόγο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος. Γιά τόν ἐγκωμιαστικό του λόγο, θά κάνουμε ἀναφορά στίς παρακάτω σελίδες τοῦ βιβλίου μας.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀγίου Θεράποντα ἦταν εὐγενεῖς καί εὐσεβεῖς, στολισμένοι μέ πολλή κατά Θεόν ἀρετή, οἱ ὁποῖοι ἔσπειραν στό μικρό Θεράποντα τό σπόρο τῆς πίστεως. Ὁ σπόρος αὐτός φύτρωσε κι ἔκαμε ρίζες βαθιές, τόσο βαθιές, πού οἱ διώκτες του δέν μπόρεσαν νά τοῦ τόν ξεριζώσουν ἀργότερα. Ὅταν μεγάλωσε, ἀσχολεῖτο μέ τή μελέτη τῶν Θείων Γραφῶν καί ἐκεῖ προσπαθοῦσε νά

3. Ἑγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος Λαρούς Μπριτάννικα», Τομ. 6ος Ἐκδόσεις «Πάπυρος», 1980, σελ. 84.

ξεδιψάσει. «Άγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ», ἔλεγε συχνά, «ὑπέρ χιλιάδας χρυσίου καί ἀργυρίου». Δηλαδή, πολύτιμος θησαυρός γιά μένα εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο προτιμῶ πιά πολύ ἀπό χιλιάδες χρυσά καί ἀργυρά νομίσματα. Ὁ 83ος ψαλμός τοῦ Δαβίδ: «Ὡς ἀγαπητά τά σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων... ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑπέρ χιλιάδας· ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μάλλον ἢ οἴκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν» βρίσκει στό Θεράποντα τήν πλήρη ἐφαρμογή του, γιατί ἀπό πολύ μικρός ὁ Θεράπων «ταῖς ἱεραῖς Ἐκκλησίαις ἐσχόλαζε». Μέ τή μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί μέ τά μέσα τῆς Χάριτος, πού τοῦ παρεῖχε ἡ συχνή του ἐπαφή μέ τήν Ἐκκλησία, μεγάλωνε μέσα του ὁ θεῖος ἔρως, ἐνώ παράλληλα σκληραγωγοῦσε τό κορμί του μέ νηστεία, ἀγρυπνία καί ἐγκράτεια «πάση σκληραγωγία καί ἐγκρατεία ἑαυτόν καθυπέβαλλε», σημειώνει ὁ βιογράφος του. Ἀγάπησε τήν ἀρετή κι ἔκαμε τό πᾶν γιά νά τήν ἀποκτήσει. Γιατί, ὅπως λέει κι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «τό διά τήν ἀρετήν πάντα πόνον ὑπομένειν μακάριόν ἐστιν» (Δ' Μακ. 7, 22). Δηλαδή, τό νά ὑποφέρει ἕνας κάθε κόπο καί πόνο γιά νά ἀποκτήσει τήν ἀρετή, τοῦτο εἶναι εὐλογία. Ἡ ἀρετή εἶναι τό μεγαλύτερο ἀπ' τά ἀγαθά πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι. Ὅλο τό χρυσάφι πού εἶναι πάνω στή γῆ καί μέσα στή γῆ, δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τήν ἀρετή. Καί στό σημεῖο αὐτό ὁ ἱερός Θεράπων μιμήθηκε τόν ἔμπορο τῆς παραβολῆς πού ἀγόραζε μαργαριτάρια (Ματθ. 13, 45-46). Καί σάν βρῆκε ἕνα μαργαριτάρι μεγάλης ἀξίας, πῆγε ἀμέσως καί πούλησε ὅσα εἶχε καί τό ἀγόρασε. Αὐτό ἔκανε κι ὁ Ἅγιός μας. Παραμέρισε ἀπ' τήν καρδιά του καί θυσίασε τά πάντα, γιά νά ἐπιτύχει τό

ένα: Γιά νά ἀρέσει στό Χριστό καί νά γίνει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀρετῆς. Καί τό πέτυχε. Βασική του ἐπιδίωξη καί πόθος του διακαῆς ἦταν νά μήν ντροπιάσει ποτέ τή Χριστιανική του ιδιότητα καί νά κηρύττει παντοῦ καί πάντα ἀνά πᾶσα στιγμή τό Λόγο τοῦ Θεοῦ. Τό «**Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα ἔθνη**» (Ματθ. 28, 19) γνώριζε πολύ καλά πώς δέν ἀπευθυνόταν μονάχα στούς Ἀποστόλους, ἀλλά σέ κάθε βαπτισμένο Χριστιανό, γι' αὐτό ἀναδεικνύεται «**ἐνθερμος κῆρυξ τοῦ Χριστοῦ**». Τό στόμα του, ἀστείρευτος ποταμός τῆς Χριστιανικῆς Ἀλήθειας, καί ἡ ζωή του, ζωή ἀγγελική! Ἕνα ζωντανό Εὐαγγέλιο πού κήρυττε ἀσταμάτητα τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ! Οἱ πνευματικοί του ἀγῶνες τόν βοήθησαν νά ἐξασφαλίσει αὐτό πού πόθησε: Τήν τελειότητα τῶν ἀρετῶν. Ἡ φήμη του ἀπλώθηκε παντοῦ. Κι ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ιδιαίτερῆς του πατρίδος ἀφοῦ ἔμαθε γι' αὐτόν, τόν κάλεσε καί τόν χειροτόνησε διάκονό του κι ἀργότερα πρεσβύτερο.

«Τοῦ δέ ἐπισκόπου τῆς ἰδίας πατρίδος τόν βίον ἀπολιπόντος», καθώς χήρεψε ὁ ἐπισκοπικός θρόνος τῆς περιοχῆς καί βλέποντας κλῆρος καί λαός πώς ὁ Θεράπων κοσμεῖται μέ Ἀποστολικό ζῆλο, τόν ἐπέλεξαν ὡς ἐπίσκοπό τους. Ὁ Ἅγιος «καίπερ μή βουλόμενος», ἔστω κι ἂν δέν ἐπιθυμοῦσε κάτι τέτοιο, ὑπάκουσε στή Θεία Πρόνοια, ἀποδέχθηκε τήν ἀπόφαση «τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ» καί στή συνέχεια ἀναδείχθηκε «κανονικός ἐπίσκοπος τῆς οἰκείας πατρίδος». Ἀξιζε ὁ Θεράπων αὐτῆς τῆς τιμῆς, γιατί, ὅπως σημειώνει ὁ ὑμνογράφος του, ἀπό τήν παιδική του ἡλικία ἀγωνιζόταν νά καθαρῖσει τόν ἑαυτό του «ἀπό ῥύπου κακίας» καί μέ τήν ἄσκηση νά λαμπρύνει τόν ἑαυτό του. «Υἱός ἡμέρας» ἀναδείχθηκε καί ἡ πληθώρα τῶν ἀρετῶν πού τόν κοσμοῦσαν, τόν εἶχαν καταστήσει

ὅπως ἤδη σημειώσαμε, ἀξιοθαύμαστο.

Ὡς «λύχνος» Χριστοῦ τοποθετήθηκε στό «λυχναστάτη», γιά νά σκορπίζει πλούσια τό φῶς τῆς Ἀλήθειας. Τό φῶς φωτίζει, θερμαίνει καί ἀπολυμαίνει καί ὁ Θεράπων ὡς Ἐπίσκοπος, φώτισε τοὺς «ἐν σκότει καθημένους», θέρμανε τοὺς ἀδιάφορους καί χλιαρούς καί ἀπολύμανε τήν ἐπισκοπή του ἀπό τοὺς Εἰκονομάχους τῆς ἐποχῆς του. «Εἰκονομάχων ἤλεγξε τήν ἀπόνοιαν» καί «πολλούς δέ ἀπό καί διαφόρων αἱρέσεων, εἰς τήν ἀληθῆ καί ὀρθόδοξον πίστιν καθοδήγησε». Γνώριζε πολύ καλά ὁ Θεράπων τόν ἐπίλογο τῆς Καθολικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰακώβου (5, 19-20): «Ἀδελφοί, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπό τῆς ἀληθείας, καί ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καί καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν». Γι' αὐτό κύριο μέλημά του εἶχε τήν ἐπιστροφή τῶν ἁμαρτωλῶν καί τῶν πλανημένων στό δρόμο τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του. Διέπρεψε σ' αὐτό ὡς Ποιμένας. Κατεφώτιζε «τά λογικά πρόβατα» πού τοῦ εἶχε ἐμπιστεφθεῖ ὁ Χριστός, μέ τίς διδαχές «τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων». Ἡ ἐποχή του, ὅπως καί οἱ προηγούμενες ἄλλωστε, ἦταν ἀρκετά δύσκολες, δεδομένου ὅτι ἀκόμη καί ἐπίσκοποι κήρυτταν ἢ ἀσπάζονταν αἰρετικές διδασκαλίες! Ὁ Θεράπων δρόσιζε τίς καρδιές τῶν πιστῶν μέ «τό ὕδωρ τό ζῶν», ὁδηγῶντας «τοὺς πιστοὺς πρὸς ἔρωτα θεῖον». «Ἀνδρείως καί νεανικῶς τήν εὐσέβειαν» δίδασκε, προσπαθῶντας ἐναγωνίως νά εἰσαγάγει τοὺς χριστιανούς «εἰς τόν γνόφον τῆς θεολογίας», γι' αὐτό καί ὁ ὕμνογράφος του τόν ὀνομάζει δέκατο τρίτο Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ: «Θείοις δόγμασι καταπλουτήσας, τά πληρώματα τῶν εὐσεβούντων, τρεῖς καί δέκατος ἄλλος Ἀπόστολος ἀνεδείχθης».

Ὁ Ἅγιος Θεράπων ἦταν καὶ παρέμεινε «ἀκλινής» καὶ «ἀδιάσειστος», στέρεος καὶ ἀσάλευτος στήν πίστη. Οὔτε πρὸς στιγμή ὁ νούς του ἢ ἡ διδασκαλία του δέν παρέκλεινε ἀπὸ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα πού οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, ὡς τήν ἐποχή του, εἶχαν ὀρίσει. «Ἀκλινεῖ γάρ διανοία τῇ πέτρᾳ ἐρηρυσμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος» ἔμεινε «καί τήν ὀρθόδοξον πίστιν» ποικιλοτρόπως ἐνίσχυσε καί στερέωσε. Ὅταν προέκυψε στήν ἐπισκοπική του περιφέρεια κάποια πρῶιμη εἰκονομαχική κίνηση, ὁ Ἅγιος μέ «τήν μάχαιραν» τῶν λόγων του, μέ παρρησία καί αὐστηρότητα, ἔλεγξε ὅλους ὅσους μέ ἐωσφορικό μένος ἐστρέφοντο κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεομήτορος καί τῶν ἄλλων ἱερῶν προσώπων.

Ὁ Ἅγιος Θεράπων δέ συμφωνοῦσε μέ τίς πλανεμένες τους διδασκαλίες. Ὁ ἴδιος δέν ἦταν εἰκονολάτρης, ἀλλά εἰκονόφιλος. Δίδασκε καί πίστευε πῶς: Στήν παλαιά ἐποχή ὁ Θεός δέν μπορούσε καθόλου νά εἰκονισθεῖ, γιατί δέν εἶχε λάβει οὔτε σῶμα οὔτε μορφή. Τώρα, ὅμως, πού ὁ Θεός φανερώθηκε μέ σάρκα καί συνανεστράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους, μπορούμε καί εἰκονίζουμε, καί ζωγραφίζουμε ἀπό τό Θεό αὐτό τό ὅποιο εἶδαμε. Αὐτόν πού ἔγινε ὕλη γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Αὐτόν πού καταδέχθηκε ἀπό ἄκρα ταπείνωση καί ἀγάπη νά κατοικήσει στήν ὕλη, τό Χριστό. Εἰκονίζουμε ὅχι τή θεία φύση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τήν ὑπόσταση, τό γεγονός τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι «ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Κολ. 1, 15, Β' Κορ. 4, 4. Σοφ. Σολ. 7, 26). Ἡ εἰκόνα τοῦ Κυρίου, κήρυττε, ἀποτελεῖ ὁρατό σημεῖο τῆς ἀόρατης παρουσίας τοῦ Θεοῦ καί βεβαιώνει αὐτήν καθ' αὐτήν τήν παρουσία Του μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Τιμοῦμε τίς ἱερές εἰκόνες τοῦ Ἰησοῦ μας, γιατί πιστεύουμε στήν ἀλη-

θινή ἐνσάρκωση καί ἐνανθρώπισή Του. Ἡ εἰκόνα ἀποτελεῖ ὁμολογία πίστεως στή Θεανθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ καί ἡ εἰκόνα τοῦ Κυρίου, ὅπως καί τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἀγίων, μᾶς ἀνάγουν, μᾶς ὁδηγοῦν στό πρωτότυπο. Ὁ Ἅγιος Θεράπων ἀτρόμητα διακήρυττε, ὅ,τι θεοκίνητα διατύπωσε ἀργότερα, τό 787μ.Χ. στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος: Στίς εἰκόνες ἀποδίδουμε «ἀσπασμόν καί τιμητική προσκύνηση, ὅχι ὅμως τήν ἀληθινήν λατρείαν· αὕτη ἀρμόζει μόνον στό Θεό». Γνωρίζοντας τήν προφητική ρήση «αἰσχύνηθε αἰσχύνην, οἱ πεποιθότες ἐπὶ τοῖς γλυπτοῖς, οἱ λέγοντες τοῖς χωνευτοῖς· ὑμεῖς ἐστε θεοί ἡμῶν» (Ησ. 42, 17) δέ θεοποιοῦσε τήν ἥ τις εἰκόνες, ἀπέδιδε τιμή στά εἰκονιζόμενα ἱερά πρόσωπα καί ἐμάχετο στήν αἰρετική καί πεισματική ἐμμονή τῶν ἀρχόντων ἀνατολῆς καί δύσης, κατὰ τῶν ἱερῶν ἀπεικονίσεων.

Οἱ πολέμιοι τῶν ἁγίων εἰκόνων διαπιστώνοντας πῶς ὁ Ἐπίσκοπος Θεράπων, ὁ «ἀκριβής διδάσκαλος τῆς ὀρθοδοξίας» δέν πειθαρχεῖ στά κελεύσματά τους, σάν δαιμονισμένοι ὁρμησαν ἐναντίον του. Μέ τά νύχια τους καί «διά λαβίδων», σάν ἀρπακτικά πτηνά, τοῦ καταξέσκισαν τίς σάρκες, ἀποσπῶντάς τες ἀπό τά ὀστά. Ὁ Ἅγιος, μέ καταματωμένο τό πρόσωπο καί τό σῶμα, ἔλεγε στούς δημίους «ἀδελφούς»: «**Ὑπέρ τῆς τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μου ἁγίας Εἰκόνας, ἐτοίμως ἔχω μεληδόν κατατμηθῆναι**», δηλαδή γιά τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μου, εἶμαι ἐτοιμος κομμάτια νά γίνω! Θύμωσαν περισσότερο οἱ Εἰκονομάχοι κι ἀφού τοῦ ἔδεσαν τά χέρια καί τά πόδια τόν ἔκλεισαν μισοαναίσθητο στή φυλακή. Τή νύχτα Ἄγγελος Κυρίου κατὰ θαυμαστό τρόπο τοῦ ἔλυσε τίς ἀλυσίδες λέγοντάς του: «**Τάχυνον καί πορεύθη**

τι· εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, γνήσιε Μαθητά τοῦ Χριστοῦ». Τό πρῶί ἀπόρησαν οἱ κατὰ τά ἄλλα «χριστιανοί» δῆμιοί του, καθώς εἶδαν τόν Ἅγιο ἐλεύθερο, ὑγειῇ καί χαρούμενο. Δέν ἄλλαζαν γνώμη ὅμως, δέν συνετίσθηκαν, δέ δόξασαν τό Θεό καί δέν ἐπέστρεψαν, παρά τό θαῦμα καί τήν ἐντυπωσιακή ἀπάντηση τοῦ Οὐρανίου Πατέρα, στό ὀρθόδοξο δόγμα πού ἐκπροσωποῦσε ὁ Ἅγιος Θεράπων. «Ἡρωτήθη πάλιν», τόν ἀνέκριναν ἐκ νέου καί διαπιστώνοντας πώς ὁ Ἐπίσκοπος Θεράπων, παραμένει ἀμετακίνητος στίς πεποιθήσεις του, τόν μαστιγώνουν ἀλύπητα καί τόν ἐξωρίζουν. Πρίν ὁ Ἅγιος ἐγκαταλείψει τό στάδιο τῶν ἀγώνων του, προφητικά ἀνακοινώνει στούς διώκτες του: «Διά τό σκληροτράχηλον αὐτῶν καί διά τάς ἐπενεχθείσας αὐτῷ βασάνους», ὁ Θεός «ταχέως» θά παρουσίαζε νέο σημεῖο θαυμαστό, «πρός παραδειγματισμόν τῶν ἄλλων». Δέν πέρασε μεγάλο χρονικό διάστημα, «ἅμα τῷ λόγῳ», ἀμέσως σκοτείνιασε ὁ οὐρανός καί ξέσπασαν φοβερές ἀστραπές καί βροντές. Οἱ πολέμιοί του πρὸς στιγμή ἔμειναν ἀναίσθητοι, «παρέλυσαν πάντες» κι ἔτσι μπόρεσε ὁ Ἅγιος νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἀγαπημένη του ἐπισκοπική ἔδρα.

Ἄρχισε, νά ταξιδεύει ἀπό τόπο σέ τόπο καί παράλληλα νά διδάσκει στό λαό τοῦ Θεοῦ τό Λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, ὥσπου ἔφθασε στά Ἱεροσόλυμα. Ἦταν ἐπιθυμία του νά προσκυνήσει τόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ, καθώς καί τά ἄλλα ἱερά προσκυνήματα. Στούς τόπους αὐτούς τούς Ἱεροῦς ὁ Ἅγιος ἔκαμε πλῆθος θαυμάτων κι ὁ κόσμος, ἐνῶ ἀκόμα ζοῦσε, τόν θεωροῦσε ἅγιο καί θαυματουργό καί τόν εὐλαβεῖτο πολύ!

Ἀνάμεσα στά πολλά θαύματα πού ἀναφέρονται πώς ἔκαμε ὁ Ἅγιος στούς Ἁγίους Τόπους, τό μεγαλύτερο

ἦταν τό ἐξῆς: Στά Ἱεροσόλυμα μιά μέρα ὁ Θεράπων συνάντησε μία Ἑβραία πού ἔκλαιγε γοερά, καθώς πήγαινε νά ἐνταφιάσει τό νεκρό γιό της. Μόλις τήν εἶδε τή λυπήθηκε «ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ» καί ὅπως ὁ Ἰησοῦς στήν Ναΐν· «προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ» (Λουκ. 7, 14) λέγοντας: «Σήκω, παιδί μου, σοῦ δίνω αὐτήν τήν ἐντολή ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο σταύρωσαν ἐπί Ποντίου Πιλάτου οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι». Ἔτσι καί ἔγινε. Ζωή ἀπέκτησε τό νεκρό σῶμα! Μάνα καί γιός σφιχταγκαλιάζονται! Ὁ Ἅγιος ἀπομακρύνεται. Ἐοπίσω του τρέχει ἡ Ἑβραία μάνα, πίσω της κι ὁ γιός καί οἱ δύο πέφτουν στά πόδια τοῦ Ἀγίου ζητῶντας νά βαπτισθοῦν Χριστιανοί. Ὁ Ἅγιος πραγματοποιοῖ τήν ἐπιθυμία τους καί τοὺς βάπτισε στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἡ χριστιανή πλέον ἑβραιοπούλα μητέρα, μέσα στήν ἀπροσδόκητη χαρά της, «διατυμπάνισε πανταχοῦ» τή θαυμαστή ἐνέργεια τοῦ Ἀγίου Θεράποντος. Ὁ Θεράπων «παρამείνας ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰσέτι ἐν Ἱερουσαλήμ» καί διαπιστώνοντας πῶς ἔγινε «πασίγνωστος διὰ τῶν θαυμάτων, ἅτινα ἐπετέλεσεν», θέλοντας νά ἀποφύγει τή δόξα καί τίς ἐπευφημίες τοῦ λαοῦ, «ἀπέπλευσεν εἰς Κύπρον». Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἐν γνώσει τους ἀποφεύγουν τή δόξα τοῦ κόσμου, γιατί ἐπιθυμοῦν νά ζήσουν τήν αἰώνια δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Κι ἡ αἰώνια δόξα τοῦ οὐρανοῦ κατακτιέται μέ τήν ταπείνωση. **Στούς ταπεινοὺς ἐπαναπαύεται ὁ Θεός καί στοὺς ἐγωιστές ὁ διάβολος.** «Ἡ ταπεινοφροσύνη, ἔλεγε ἡ Ἀγία Συγκλητική, εἶναι τόσο μεγάλη ἀρετή, ὥστε ὁ σατανάς πού κατορθώνει νά μιμεῖται ὅλες τίς ἀρετές, αὐτή μονάχα, ὅχι μόνο δέ μπορεῖ νά τή μιμηθεῖ, ἀλλά καί δέ μπορεῖ νά καταλάβει τή σημασία της». Ὁ δέ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης συμβουλεύει:

«Τίποτε δέ σώζει τόσο σίγουρα τόν ἄνθρωπο, ὅσο ἡ βα-
θειά ταπεινοφροσύνη. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ὁ θρόνος
τῆς ἀγάπης καί ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν».

Στήν Κύπρο, κάποιος «ὀνόματι Σώσιος» μέ πολλή
ἀγάπη ὑποδέχθηκε τόν Ἐπίσκοπο Θεράποντα στή Με-
γαλόνησο καί τόν παρακάλεσε νά ἀποδεχθεῖ τήν πρό-
σκλησή του καί νά δεχθεῖ νά φιλοξενηθεῖ σπίτι του, ἔστω
προσωρινά. **Ἡ φιλοξενία γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ
εἶναι ἀρετή.** Οἱ χριστιανοί γνωρίζουν ἐκεῖνο πού ἔλεγε ὁ
Ἱερός Χρυσόστομος, πώς: «Ἄν φιλοξενοῦμε, θά ὑποδε-
χτοῦμε ὅπως ὁ Ἀβραάμ κι ἐμεῖς τό Χριστό ἐδῶ καί θά
μας δεχτεῖ καί Αὐτός στόν τόπο πού ἔχει ἐτοιμαστεῖ γιά
ὅσους Τόν ἀγαποῦν». Ὁ Σώσιος συμπεριφέρθηκε ἔτσι
ὅπως θέλει ὁ Χριστός νά συμπεριφερόμαστε πρός τούς δι-
κούς Του ἀπεσταλμένους, πρός τούς Ἀποστόλους καί
τούς ἱερεῖς Του. Ἔχει πεῖ: «Ὅποιος δέχεται ἐσᾶς δέχε-
ται ἐμένα, καί ὅποιος δέχεται ἐμένα δέχεται αὐτόν πού μ'
ἔστειλε στόν κόσμο. Ὅποιος δέχεται προφήτη, ἄνθρωπο
μέ θεία κλήση, πού ἀναγγέλλει στό λαό τό θέλημα τοῦ
Θεοῦ, ἐπειδὴ τόν πιστεύει γιά προφήτη, θ' ἀνταμειφθεῖ
σά νά ἦταν ὁ ἴδιος προφήτης. Κι ὅποιος δέχεται ἕναν
εὐσεβῆ, γιατί τόν πιστεύει γιά εὐσεβῆ, αὐτός θ' ἀνταμει-
φθεῖ σά νά ἦταν ὁ ἴδιος εὐσεβής. Κι ὅποιος δώσει σ' ἕναν
ἀπ' αὐτούς τούς ἄσημους ἕνα ποτήρι κρύο νερό, ἐπειδὴ
εἶναι μαθητής μου, ἀλήθεια σᾶς λέω, θά λάβει τήν ἀμοι-
βή του» (Ματθ. 10, 40-42).

Καί ὁ Σώσιος ἔλαβε τό «μισθόν» του. Ὁ ἴδιος ἦταν φι-
λάσθενος καί ἡ γυναίκα του κατάκοιτη «ἐπί χρόνοις
ἐννέα πυρέσσουσιν». Ὁ Ἅγιος Θεράπων ζῶντας τήν
ἀγάπη καί τό δράμα αὐτῶν τῶν χριστιανῶν «κρατήσας
τῆς χειρός» του ἐνός καί τῆς ἄλλης, μετά ἀπό θερμή προ-

σευχὴ στόν Δεσπότη Χριστό, τους χάρισε τήν περιπόθη-
τη ὑγεία, γιά νάμποροῦν νά διακονοῦν καί νά φιλοξενοῦν
πιό ἄνετα τούς ἐμπερίστατους ἀδελφούς. Μετά ἀπό αὐτό
τό διπλό θαῦμα «καί ἕτεροι πολλοί νόσους ἔχοντες ποικί-
λας», μέ τήν ἐπίθεση τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου, θεραπεύο-
νταν!

Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως συνέχισε καί
στήν Κύπρο τούς ἀγῶνες του γιά τήν ἐδραίωση τῆς Ἀλη-
θείας «ρωμαλέω φρονήματι». Μάλιστα τήν ἐποχὴ ἐκείνη
στή Μεγαλόνησο ὑπῆρχε ἀκόμη καί ὕπουλα δραστηριο-
ποιεῖτο μιά ὁμάδα αἰρετικῶν «χριστιανῶν», τῶν θεοπα-
σχιστῶν. Οἱ θεοπασχίτες δέν ἀποδέχονταν τούς ὅρους τῆς
Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού συγκροτήθηκε στή Χαλ-
κιδόνα τό 451 μ.Χ., πῶς στό ἓνα πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἡ
θεία καί ἡ ἀνθρώπινη φύση ἦταν ἐνωμένες καί συ-
νυπῆρχαν «ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καί ἀχω-
ρίστως». Ἡ διδασκαλία τους στηριζόταν σέ μονοφυσικέες
δοξασίες. Ὑποστήριζαν ὅτι «ἐπὶ τοῦ σταυροῦ» ἔπαθε, ὑπέ-
φερε ἡ θεία φύση τοῦ Κυρίου, ὁ Θεός· ἐξοῦ καί ἡ ὀνομασία
τους θεοπασχίτες. Ἡ θεοπασχιστική ἔριδα ταλαιπώρησε
τήν Ἐκκλησία κατὰ τά ἔτη 519 ἕως 536 μ.Χ. καί ἀνα-
βίωσε κατὰ τά πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστι-
νιανοῦ μέ τή δράση Σκυθῶν μοναχῶν. Ὑπολείμματα τοῦ
Μονοφυσισμοῦ συναντάμε, δυστυχῶς, ὡς σήμερα. Εἶναι
οἱ λεγόμενες Ἀντιχαλκηδόνειες Ἐκκλησίες.

Κάποια ἡμέρα, καθὼς ὁ Ἅγιος Θεράπων «γενναίως
διήλεγχε» τήν αἵρεση αὐτή, διδάσκοντας τή θεανθρωπό-
τητα τοῦ Ἰησοῦ, ἓνας ἀπό αὐτούς, πολύ αὐθάδης καί
ὑπερήφανος, βλέποντας πῶς ὁ Ἀλαμάνος Ἐπίσκοπος
κονιορτοποιεῖ μέ τό λόγο του «ὥσπερ ἰστό ἀράχνιο» τήν
αἵρεσή τους, πλησιάζει θυμωμένος τόν Ἅγιο καί τόν

χτυπᾷ στό πρόσωπο! Ὁ Ἅγιος τόν ἀντιμετώπισε μέ μεγάλη ἀνεξικακία καί πραότητα. Μετά ἀπό λίγες ἡμέρες βαρειές τύφεις ἄρχισαν νά βασανίζουν τόν θρασύτατο αἵρετικό γιά τήν πράξη του. Μεταμελήθηκε καί ἦλθε νά ζητήσῃ συγχώρηση ἀπό τόν Ἅγιο χωρίς ὅμως νά ἀποφασίσῃ καί τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τήν αἵρεση. Ὁ Ἅγιος Θεράπων, διαβλέποντας τήν ἐωσφορική ἐπιμονή του στήν αἵρεση, «οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ συγγνώμην», ἀλλά τόν ἔδιωξε ἀπό ἐμπρός του «ἐπαρσάμενος αὐτόν εἶναι κεχωρισμένος τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ· καί ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι»!

Ὁ Ἱερός Πατέρας ὑπάκουσε στήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, τοῦ Θεοῦ Παύλου, πρὸς τόν Ἐπίσκοπο καί μαθητῇ του Τίτο: «**Αἵρετικόν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ**», μέ τή βεβαιότητα πῶς αὐτός ἔχει πιά διαστραφεῖ κι ἁμαρτάνει, καταδικάζοντας ἔτσι ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του (Τιτ. 3, 10-11). Ἐφήρμοσε ἐπ' ἀκριβῶς τή συμβουλή τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη: «Ὅταν κάποιος κήρυκας σᾶς ἐπισκέπτεται καί δέ διδάσκει αὐτή τή διδαχή πού σᾶς παρέδωσα, μήν τόν βάζετε στό σπίτι σας καί μήν τόν καλωσορίζετε, γιατί ὅποιος τόν καλωσορίζει, συμμετέχει στά πονηρά του ἔργα» (Β' Ἰωάν. 10-11). Συμβουλεύει ὁ Ἀββάς Θεόδωρος τῆς Φέρμης: «Ἐάν ἀποκτήσεις μέ κάποιον φιλία, καί συμβεῖ νά πέσει σέ πειρασμό πορνείας, ἐάν μπορεῖς, δῶστου χέρι γιά νά τόν τραβήξεις ἐπάνω. Ἐάν ὅμως πέσει σέ αἵρεση καί δέν πεισθεῖ στά λόγια σου, ὥστε νά ἐπιστρέψῃ, γρήγορα ἀπόκοψέ τον ἀπό ἐσένα, μή τυχόν καθυστερῶντας πέσεις κι ἐσύ μαζί του στό βόθρο τῆς κόλασης». Ὁ Ἅγιος Θεράπων δέν κινδύνευε νά παρασυρθεῖ συναναστρεφόμενος τό μονοφυσίτη, ἀλλά ἔπρεπε νά καταμάθουν οἱ πιστοί πῶς

πρέπει νά συμπεριφέρονται στούς αἵρετικούς.

Ὁ ἴδιος δικαιολόγησε τήν πράξη του, λέγοντας πώς εἶδε «κατ' ὄναρ» τόν Κύριο σέ παιδική ἡλικία. «Ὑπέρ τόν ἥλιον» ἔλαμπε τό πρόσωπό Του. Ἦταν «περιβεβλημένος» μέ λευκό χιτῶνα, πού ὅμως ἦταν σχισμένος «ἀπό κεφαλῆς μέχρι ποδῶν». Σέ ἐρώτηση τοῦ Ἀγίου, ποιός Τοῦ ἔσχισε τό χιτῶνα, ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Ὁ διαρρήξας τόν χιτῶνα» μου, εἶναι ὁ θεοπασχίτης μονοφυσίτης καί «οἱ ὁμόφρονές» του. Ὁ τρισμακάριστος Θεράπων στίς σχέσεις του μέ τούς ὑπερφίαλους αἵρετικούς ἦταν κάθετος καί αὐστηρός, ἀκριβῶς ὅπως εἰκονίζεται στή Δεσποτική εἰκόνα τοῦ Ναοῦ του, στή Μυτιλήνη -ἡ εἰκόνα τοῦ ἐξωφύλλου- ἔργο τῆς ἀδελφότητος Ἰωασαφαίων τοῦ Ἀγίου Ὁρους (1907).

Οἱ εὐσεβεῖς Κύπριοι ἐξεπλάγησαν μέ «τήν μεγάλην τοῦ ἀνδρός ἀρετήν» καί ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ νησιοῦ «παρεκάλεσεν αὐτόν ἵνα παραμείνῃ ἐν τῇ νήσῳ ἐργαζόμενος πρὸς ἐπιστροφήν τῶν ψυχῶν». Ὁ Ἅγιος Θεράπων, γέροντας πλέον, συγκινημένος ἀπό τίς παρακλήσεις τῶν πιστῶν καί τίς ἱκεσίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀποδέχεται τό αἶτημα καί «ἐτοποθετήθη ἐπίσκοπος ἐπαρχίας βρεχομένης ὑπό τῆς θαλάσσης». Ἡ παραλιακή πόλη τήν ὁποία ὁ Ἅγιος ἄξια διαποίμανε, φαίνεται νά εἶναι ἡ Λάρνακα. Αὐτό μαρτυρεῖ ὁ ἀρχαιότατος ναός καί ὁ τάφος τοῦ Ἀγίου πού βρίσκονται στό Κίτιο, καθώς ἐπίσης καί ἡ ἄγραφη τοπική ἐκεῖ παράδοση πού μεταφέρει ὡς τίς μέρες μας αὐτήν τήν πληροφορία.

Ὡς Ἐπίσκοπος Κιτίου στήν Κύπρο, πλέον, ρίζωσε ἐκεῖ κι ἀναδείχθηκε διδάσκαλος τῆς Ὁρθοδοξίας, πρᾶος καί ἐλεήμων, πατέρας τῶν ὀρφανῶν, ὑπερασπιστής τῶν χηρῶν, ὁδηγός τῶν πλανεμένων, παρηγοριά τῶν θλιμ-

μένων καί ἰατρός τῶν ἀσθενούντων. Ἦταν ὁ ἀνάργυρος γιατρός τῆς Κύπρου. Ὅλοι δόξαζαν τό Θεό γιά τόν Ἅγιο Ἐπίσκοπο πού τοὺς ἔστειλε!

Ὁ διάβολος, βλέποντας τή δράση καί τίς πνευματικές ἐπιτυχίες τοῦ Ἁγίου, ζητοῦσε τρόπο νά τόν διαβάλει, νά τόν συκοφαντήσῃ, νά τόν ἐξοντώσῃ. Πρᾶγμα δύσκολο, γιατί ὁ Ἅγιος Θεράπων εἶχε κερδίσει τίς καρδιές τῶν Κυπρίων· ἀκόμη καί οἱ αἵρετικοί τῆς ἐποχῆς του ὑποκλίνονταν μπροστά στή μορφή του.

Ὡσπου μία μεγάλη συμφορά κατέφθασε στή Μεγαλόνησο. Ἐπιδρομή ἀλλοφύλων Ἀράβων σκόρπησε τή συμφορά στό νησί. Ἐκκλησίες καί μοναστήρια καταστράφηκαν. Χιλιάδες χριστιανοί σφάχτηκαν. Καί τόν Ἅγιο Θεράπωντα, τόν Ἐπίσκοπο Κύπρου, τόν ἀνάργυρο καί θαυματουργό καί αὐτόν τόν κατέσφαξαν πάνω στήν Ἀγία Τράπεζα τήν ὥρα πού λειτουργοῦσε! Μαρτύρησε ὁ Ἅγιος σέ μεγάλη ἡλικία, «πλήρης ἡμερῶν γεγονῶς». Κατά τόν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης σφράγισε τή ζωή του μέ τό αἷμα του, «ἐν γήρει καλῶ», σέ βαθύ γῆρας.

«*Ἐνδον τοῦ Ναοῦ, ἱεουργῶν τήν θυσίαν, μαιφόνους χερσί ἀπεκτάνθη*» ὁ Θεράπων! Ἀμέσως μετά τό φόνό ὠδές καί μελωδίες ἀγγελικές ἀκούστηκαν «περί τό ἱερόν λείψανον». Οἱ πιστοί θαύμασαν καί οἱ Ἀραβες τρόμαξαν καί «ἐθλίβησαν διά τό αἱμοσταγές αὐτῶν ἔργον». Παίρνοντας ἀπό αὐτό θάρρος οἱ χριστιανοί, τό ποίμνιο τῆς πόλης του, οἱ Κιτιεῖς, δοξάζοντας τό Θεό, ἐνταφίασαν τόν Ἅγιο μέ κάθε τιμή καί εὐλάβεια. Στό χῶρο ἐκεῖνο ἀργότερα, ἔκτισαν ναό, μέσα στόν ὁποῖον τοποθέτησαν τά θαυματουργά λείψανα τοῦ Ἁγίου.

Ἡ παράδοση τέλος, ἀναφέρει πῶς «τάς παραμονάς ἐτέρας ἀραβικῆς ἐπιδρομῆς» ὁ Ἅγιος Θεράπων ἐμφανίστηκε

σέ κάποιον εὐλαβῇ χριστιανό καί τοῦ ἔδωσε ἐντολή νά μεταφέρουν τά ὅστᾱ του στήν Κωνσταντινούπολη. Οἱ Κύπριοι ἀμέσως ὑπάκουσαν στήν ἐπιθυμία τοῦ Ἁγίου καί «τό τίμιον αὐτοῦ λείψανον μετακομίσθη εἰς τήν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων». Ἐκεῖ, γιά κάποιο χρονικό διάστημα, φυλάσσονταν σέ κάποιο σπίτι. Ἀργότερα ὁ φύλακας τῶν ἱερῶν λειψάνων, κινούμενος, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ἀπό ἐσωτερική θεία πληροφορία, παρέδωσε τά λείψανα στό γέροντα ἱερέα τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, στίς Βλαχέρνες. Ἀργότερα οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκτισαν ναό, μέσα στόν ὁποῖον τοποθέτησαν τήν χαριτόβριτο λειψανοθήκη τοῦ Ἱερομάρτυρα.

Κατά μία παράδοση, τά ἱερά λείψανα τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, ἔφθασαν στήν Πόλη στίς 27 Μαΐου, ἡμέρα ὅπου οἱ πιστοί καθ' ἔτος τελοῦσαν σέ ἀνάμνηση ἐκείνης τῆς ἀνακομιδῆς, πανηγυρική λατρευτική σύναξη. Οἱ κάτοικοι τῆς Πόλης, σίγουρα δέν γνώριζαν πότε ἔζησε ὁ Ἅγιος, ἐπομένως, ἦταν γι' αὐτούς ἄγνωστη ἡ ἡμέρα ἄθλησής του. Ἐκεῖνο πού εἶχαν ζήσει καί πού γνώριζαν πολύ καλά, ἦταν ἡ μετακομιδή τῶν λειψάνων του. Ἦταν πρόσφατο ἱστορικό γεγονός καί γι' αὐτό, αὐτό ἐόρταζαν. Αὐτός πιθανότατα εἶναι ὁ λόγος ὅπου σε ἀρχαίους κώδικες καί σέ χειρόγραφα, ὡς ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, τοῦ Ἐπισκόπου Κύπρου, ἀναφέρεται ἡ 27η Μαΐου.

Σήμερα ἐντός τῶν τειχῶν τῆς Πόλης, ὑπάρχει ἓνα μικρό ἐκκλησάκι-προσκύνημα, μέ ἀγίασμα τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, στό ὁποῖο καταφεύγουν δύο φορές τήν ἐβδομάδα, Δευτέρα καί Παρασκευή οἱ λιγοστοί ἐναπομείναντες Ἕλληνες τῆς Πόλης καί οἱ Τούρκοι τῆς περιοχῆς γιά νά τοῦ ζητήσουν τή θεραπεία ἀπό διάφορες ἀσθένειες ἢ γιά νά ἀνάψουν ταπεινά τό κερί τους!

Ἅγια λείψανα τοῦ Ἁγίου Θεράποντος ἐξ ὧν γνωρίζουμε, φυλάσσονται στήν Κοινοβιακή Ἱερά Μονή Ζωγράφου τοῦ Ἁγίου Ὅρους, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Θεράποντος Ζωγράφου Ἀθηνῶν καί μικρό τεμάχιο λειψάνου του στόν Ἱερό Ναό του, στή Μυτιλήνη.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, τοῦ Ἐπισκόπου Κύπρου, τιμᾶται 14 Μαΐου. Τοῦτο ἐπιτάσσει καί ὁ Ἅγιος Νικόδημος, ὁ Ἀγιορείτης, σέ σημείωσή του «ἐν τῷ Συναξαριστῇ τοῦ Μαυρικίου»⁴ καί σέ φυλλάδα πού περιέχει τήν ἱερή ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, -ἀντίγραφο τοῦ ὁποίου σώζεται στό Ναό μας- «συνταχθεῖσα ὑπό Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἐπιδιορθωθεῖσα μέν κατά τό 1785, προτροπῇ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἱερεμίου (1783-1809), ὑπό τοῦ Ἀρχidiaκόνου αὐτοῦ Ἀγαπίου τοῦ Παρίου ἀντεγραφεῖσα δέ κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1809 ὑπό Μακαρίου Ἱεροδιακόνου τοῦ Κομνηνοῦ».

Ὁ Ἅγιος Θεράπων, ὁ Ἐπίσκοπος Κύπρου, ὅπως σημειώνεται στήν πιό πάνω μνημονευθεῖσα φυλλάδα εἶναι «ὁ καί ὑπό τῶν Μυτιληναίων ἐορταζόμενος». Ὄντως οἱ Λέσβιοι εὐλαβοῦντο καί εὐλαβοῦνται τόν Ἅγιο Θεράποντα. Ἐκτός ἀπό τόν παμμεγέθη Ναό τοῦ Ἁγίου, στήν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, στή Μυτιλήνη, ἡ εὐλάβεια τους ἀνήγηρε καί ἀρκετά ἐξωκκλήσια ἀφιερωμένα στόν Ἅγιο. Ἐνεκα παρετυμολογίας τοῦ ὀνόματός του ἀρχικά, ἀλλά καί λόγω τῆς θαυμαστῆς ἱαματικῆς παρουσίας του, ἐμεῖς οἱ Λέσβιοι θεωροῦμε ὅτι ὁ Ἅγιος Θεράπων θεραπεύει «παντοειδεῖς ἀσθενείας». Ὑπῆρχε καί ὑπάρχει παράδο-

4. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Συναξαριστής, Β', Ἀθῆναι 1868, σελ. 149-150.

ση, ὅταν πάσχει κάποιος ἀπό πυρετό ἢ ὅταν τά μικρά παιδιά εἶναι «ἄρρωστιάρικα», «ζουριασμένα», οἱ μητέρες τους «νά κόφτουν ἓνα κουρελάκι ἀπ' τό πουκάμισο ἢ τήν ποδιά τους καί νά πᾶνε καί νά τό κρεμάζουν στό δένδρο τοῦ Ἁγίου Θεράπη» καί νά λένε: «Ἡ ἄρρώστεια μ' ἢ ἡ ἄρρώστεια τ' πιδιοῦ μ' νά μείν' ἰδῶ». Μάλιστα ἓνα ἀπό τά ἐξωκκλήσια, τά ἀφιερωμένα στόν Ἅγιο, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπό τήν Μυτιλήνη, πρὸς τήν περιοχή Γέρα, ἔχει τήν ὀνομασία Ἅγιος Θεράπων ὁ Τζαντζαλιάρης. «Τζάντζαλου» σημαίνει ράκος, κομμάτι ἀπό πολύ παλιό ὕφασμα, κουρέλι, ἔνδυμα τελείως φθαρμένο.

Κλείνοντας αὐτή μας τήν ἀναφορά στόν Ἅγιο Θεράποντα, θά πρέπει νά σημειώσουμε πῶς στό ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρονται **ἄλλοι πέντε ἅγιοι** μέ τό ὄνομα Θεράπων⁵. Ὁ ἓνας γιορτάζει στίς 27 Μαΐου, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ στό «Συναξάριόν» του ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Ἦταν ἱερεὺς «εἰς Σάρδεις», συνελήφθη ἀπό τοὺς ἐθνικοὺς καί ὁδηγήθηκε στήν Ἀγκυρα. Κοντά στόν ποταμό Ἀστελή τόν ἀπλωσαν καταγῆς καί τοῦ καταξέσκισαν τό σῶμα! Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἦταν ἀσκητές ἀπό τήν Παλαιστίνη καί ἀσκήτευσαν στήν Κύπρο, ὅπως παραδέχεται ὁ μεσαιωνικός χρονογράφος τῆς Κύπρου Λεόντιος Μαχαιρᾶς. Καί ὁ πέμπτος ἦταν καί αὐτός ἀσκητής καί ἀσκήτεψε στό χωριό Λυθροδόντας τῆς ἐπαρχίας Λευκωσίας τῆς Κύπρου. Ἡ μνήμη τοῦ τελευταίου τελεῖται στίς 30 Ὀκτωβρίου.

5. Βλ. «Κύπρος, ἡ Ἁγία Νῆσος» Ἀρχιεπ. Κύπρου Μακαρίου Γ', Ἀθῆναι 1968 σελ. 26 καί 27. Καί «Προλεγόμενα ἀκολουθίας ὁσίου Θεράποντος τοῦ θαυματουργοῦ» Ν. Κληρίδη.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ

Κύριο θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα, εἶναι «ὁ ἁγιασμός ὑμῶν» (Α΄ Θεσσ. 4, 3). Ἡ ἁγιότητα ἀποκτᾶται μέ τή συμμετοχή μας στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, μέ τό συνεχῇ καί ἀδιάκοπο ἀγῶνα κατὰ τοῦ διαβόλου καί μέ τήν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν καί τῶν καλῶν ἔργων.

Μέ τήν πάλη κατὰ τοῦ διαβόλου καί τῶν παθῶν, ὁ ἄνθρωπος «καθαίρεται». Μέ τήν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν «εὐαρεστεῖ» τό Θεό. Ὁ ἁγιασμός εἶναι ἔργο τῆς Ἀγίας Τριάδος πού ἀπαιτεῖ τή «συνεργία», τή συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔλεγε: «Οἱ καταπατοῦντες τά γήινα καί ὑπεράνω αὐτῶν γενόμενοι ἄξιοι τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μεμαρτύρηνται». Καί ἓνας ἀπό τούς νεώτερους ἁγίους, ὁ Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὑποστήριζε: «Ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καί ὅλα τά ἄλλα χριστιανικά ἔργα, ὅσονδήποτε καλά καί ἄν εἶναι, ὅμως παρ' ὅτι εἶναι ἀπαραίτητα, δέν εἶναι ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἀγίου Πνεύματος». Τό Ἅγιο Πνεῦμα, κατὰ τό Μέγα Ἀθανάσιο, εἶναι ἐκεῖνο πού «θεοποιεῖ» τόν ἄνθρωπο. Ἐρχεται καί κατοικεῖ, μένει καί κατασκηνώνει στό χωματένιο «σκεῦος», ἁγιάζοντάς το καί καθιστῶντας το πνευματοφόρο.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού στούς ἁγίους συναντᾶμε θεῖες ἐνέργειες, ὅπως: **Τό προορατικό χάρισμα**, δηλαδή νά γνωρίζουν τά βάθη τῆς καρδιᾶς τῶν ἀνθρώπων. **Τήν προφητεία**, δηλαδή τή γνώση τῶν μελλόντων. **Τήν ἐνέργεια παντοειδῶν θαυμάτων** π.χ. θεραπεῖες ἀσθενῶν, ἀπελάσεις δαιμόνων, κ.ἄ. **Τήν ἔνθεο ζωή**. Στόν ἁγιασμένο ἄνθρωπο ξεχειλίζουν οἱ καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ συμπεριφέρεται μέ ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, ἀγαθότητα, πίστη, πραότητα καί ἐγκράτεια (Γαλ. 5, 22-23).

Στή ζωή τοῦ Ἁγίου Θεράποντα, ἔτσι ὅπως προσπαθήσαμε νά τή σκιαγραφήσουμε, βασισμένοι στά στοιχεῖα πού μπορέσαμε νά συλλέξουμε, ἐμφανίζονται ἔντονα οἱ πῖο πάνω θεῖες ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες ἐπιβεβαιώνουν τήν ἁγιότητά του. Δυστυχῶς γιά τό πρόσωπό του ἀναπτύχθηκε μιά μικρή σέ ἔκταση φιλολογία, ἀρκετά ἱκανή ὅμως καί κατατοπιστική. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ Θρησκευτική καί Ἠθική Ἐγκυκλοπαιδεία⁶, ὁ μέγας ἐκκλησιαστικός πατέρας καί ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ὁ γνωστός σέ μᾶς ὡς συγγραφέας τοῦ Μεγάλου Κανόνα, σ' ἓναν ἀπό τούς λόγους τοῦ ἐγκωμιάζοντας τόν Ἅγιο Θεράποντα ἀναφέρεται σε μία σειρά θαυμάτων του, πού πληροφορήθηκε ἢ προσωπικά ὁ ἴδιος ἔζησε κατά τήν πολυετῆ παραμονή του στή Βασιλεύουσα, ἐκεῖ ὅπου ἦταν καί τό ἱερό λείψανο τοῦ λαοφιλοῦς Ἁγίου.

Τή μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης καί τήν κατάθεση τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Θεράποντα, τή συναντᾶμε στό μνημειῶδες ἔργο «ACTA SANCTORUM»⁷.

6. Θ.Η.Ε., Τόμ. 6ος Ἀθήνα, 1965, σελ. 420.

7. Acta Sanctorum, Maii, (1688), τόμ. 6, σελ. 667-685.

Πρόκειται για μία **πολύτιμη σειρά** πού ἐκδόθηκε «ἐν Βελγίῳ» καί περιλαμβάνει τούς βίους τῶν ἁγίων σ' ὅλες τίς σωζόμενες ἀνά τόν κόσμον παραλλαγές καί γλῶσσες (Ἑλληνική, Λατινική, Ρωσική, Συριακή, Κοπτική, Ἀρμενική κ.λ.π.). Ἀπό τό κείμενο αὐτό⁸ θά ἀντλήσουμε στοιχεῖα γιά νά καταγράψουμε καί νά παρουσιάσουμε στίς πιό κάτω σελίδες τά παλαιά ἐκεῖνα θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἐλπίζοντας πώς σέ μία ἐπόμενη ἐκδοση θά καλύψουμε καί τίς νεώτερες θαυμαστές ἐπεμβάσεις του.

Ἀξίζει νά ἐπισημάνουμε πώς ὅλες οἱ πιό κάτω πολύτιμες πληροφορίες, ὅλα τά θαύματα τοῦ Ἁγίου Θεράποντα πού θά ἀναφέρουμε, **προέρχονται** ἀπό τό ἀψευδές στόμα καί τή γλαφυρή γραφίδα ἐνός μεγάλου Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης. Δέν εἶναι ἀποκυήματα φαντασίας ἢ λογοτεχνικῆς ἱκανότητας, οὔτε πεζά κείμενα πού προσπαθοῦν νά γεμίσουν τίς μπόλικες σελίδες ἐνός βιβλίου, πράγμα σύνηθες στήν ἐποχή μας.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Κρήτης, νοιώθει μεγάλη εὐχαρίστηση καί τιμή πού στόν ἐγκωμιαστικό του λόγο τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νά ἀναφερθεῖ στά πάμπολλα θαύματα τοῦ Ἁγίου Θεράποντα. Ὁ ἴδιος ἐπιβεβαιώνει πώς τά ὅσα θά παρουσιάσει εἶναι ἀληθινά καί θά γίνουν αἰτία οἱ πιστοί νά θαυμάσουν καί νά ὑμνήσουν τόν Ἅγιο. Ὁ ἐγκωμιαστής ἔχει τή συναίσθηση πώς δέν θά καταφέρει ἐπάξια «διεξελθεῖν τόν ὄγκον τοῦ ἐγχειρήματος», γιατί στερεῖται αὐτῆς τῆς ἱκανότητας. Θεωρεῖ πώς εἶναι φτωχός «λόγου καί πράξεως», ὥστε μέ τό λόγο του νά ὑφάνει καί νά τιμήσει «τόν θεῖο Μάρτυρα», πού τόσο ἀγα-

8. Τό σχετικό κείμενο εὐγενικά μᾶς τό μετέφρασε ὁ φιλόλογος κ. Νικοκύρης Σταύρος, τόν ὁποῖον καί θερμά εὐχαριστοῦμε.

πήθηκε στήν Κωνσταντινούπολη καί τόσο διέπρεψε στίς ἀρετές. Χαρακτηριστικά ἀναφέρει: «Ἐκεῖνος ὡς ἄλλος οὐδεὶς κατὰ τόν βίον ἐτέλεσεν» καί «μηδέν ἀρετῆς εἶδος» δέν ἄφησε ἀκαλλιέργητο.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, ὡς χρονολογικά πλησιέστερος μέ τούς χρόνους πού ἔζησε ὁ ἐγκωμιαζόμενος Ἅγιος, καταθέτει τήν μαρτυρία πώς ὁ Θεράπων ἔζησε ἀπλᾶ καί ἀφεγάδιαστα ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς του. Ἐπitéλεσε μέ σεμνότητα τά ἱερατικά του καθήκοντα καί ὑπέμεινε τό αἱματηρό του τέλος καρτερικά. Ἐνα τέλος ἀξιόθαύμαστο κατὰ τήν ἀποψη τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα, γιατί ὁ Θεράπων εἶχε τήν εὐλογία νά ἀποκεφαλιστεῖ ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καί τό αἷμα του νά ἀναμειχθεῖ μέ τό Αἷμα τοῦ Κυρίου!

Ὅταν ἐκφωνήθηκε ὁ συγκεκριμένος λόγος τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα, πρέπει νά ζοῦσε ἀκόμη ὁ Γέροντας πού στά χέρια του οἱ Κύπριοι ἐμπιστεύθηκαν τά λείψανα τοῦ Ἀγίου Θεράποντα μετά τήν μεταφορά τους στήν Κωνσταντινούπολη. Κι αὐτό τό συμπεραίνουμε ἀπό τήν παρακάτω φράση τοῦ λόγου: «Κἀκεῖνα (τά λείψανα) φέρων ἐδίδου ταῖς τοῦ Πρεσβύτου τοῦ ὅδε χερσίν». Δηλαδή, τά λείψανα φέρνοντάς τα, τά ἔδωσε σ' αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ πρεσβυτέρου τά χέρια.

Τά ἱερά αὐτά λείψανα τοῦ Ἀγίου, ἀπελάμβαναν ἰδιαίτερης τιμῆς ἀπό τούς πιστούς τῆς Κωνσταντινούπολης καί ἦταν γι' αὐτούς θησαυρός «ἱερῶν χαρισμάτων». Σ' αὐτά, ὅπως μας πληροφορεῖ ὁ ἐγκωμιαστής, κατέφευγαν ἄνθρωποι πονεμένοι, προβληματισμένοι ἀπό τίς περιπέτειες τῆς ζωῆς, ὀρφανά, χῆρες, δαιμονισμένοι καί ἄτομα πού ἀντιμετώπιζαν ψυχονευρωτικά προβλήματα. Γιά ὅλους ὁ Ἅγιος Θεράπων ἦταν βοηθός καί «προστάτης

ἀήττητος». Ὁλόκληρη ἡ Ἀνατολή καί ἡ Κύπρος διαλαλοῦσε τή θαυματουργική του δύναμη καί τίς θαυμαστές του ἐπεμβάσεις. Διαβάζουμε χαρακτηριστικά: «**Τούτων τοίνυν τῶν τοῦ Ἀγίου θαυμάτων Ἀνατολή μέν ἅπασα πλήρης, καί ἡ Κύπρος αὐχεῖ** (διαλαλεῖ) **τάς ἰάσεις τοῦ Θεράποντος, κατακόρως τούτων ἐναπολαύσασα**». Γι' αὐτό ἔχει ἓνα δίλημμα σέ ποιὰ θαύματα νά ἀναφερθεῖ, «ποῖα καταλιπεῖν καί ποῖα αἰρήσασθαι». Λέει μέ πολλή ὁμορφιά καί ρητορική χάρη: «Πάσχω δέ τά τῶν ὁδοιπόρων εἰκός», εἶμαι στήν ἴδια θέση μέ τούς ὁδοιπόρους, γιατί κι ἐκεῖνοι, ὅταν τήν Ἀνοιξη βρεθοῦν σέ μιά εὐφορη πεδιάδα, σαστίζουν ἀπό τήν ὁμορφιά τῆς φύσης. Μέ ἀχόρταγο μάτι, «ἀπλήστῳ ὀφθαλμῷ» κοιτάζουν πέρα δῶθε καί δέ ξέρουν ποιό λουλούδι νά θαυμάσουν, ποιό νά κόψουν καί νά κρατήσουν στό χέρι. «Γιατί ἀπό τή μιά εἶναι ὁ ὑάκινθος, ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἀνεμόνες, πιο πέρα ὁ νάρκισσος, τά ζουμπούλια, τά κρίνα καί τά ἄλλα ἄνθη· περικυκλώνουν τό διαβάτη καί τοῦ παρασύρουν τά μάτια». Παρ' ὅλα αὐτά, ἐπιχειρεῖ δειλά - δειλά καί μέ πολύ εὐλάβεια τήν καταγραφή ὀρισμένων θαυμάτων.

Ἡ χαμερπῆς γενιά τῶν Ἀράβων, ἀναφέρει, ὅλο καί μεγάλωνε καί ἐρήμωνε φοβερά μέ τό φονικό τόξο καί τή ρομφαία της ὅλη τήν Ἀνατολή καί τήν Αἴγυπτο. Ἀπειλοῦσαν ἀκόμα καί τά νησιά, πώς θά ἔκαμαν ἐπίθεση καί θά τά ἀφάνιζαν παντελώς. Ὅταν αὐτό μαθεύτηκε στήν Κύπρο, τότε οἱ πιστοί τοῦ Ἀγίου Θεράποντα, ἀφοῦ ρώτησαν τόν Ἅγιο ἄν τούς τό ἐπιτρέπει, ἀποφάσισαν νά ἀναχωρήσουν ἀπό τό νησί. Ὁ Ἅγιος ἀνέκοψε τήν πρώτη αὐτή φυγή τῶν Ἑλλήνων καί τούς προέτρεψε νά παραμείνουν, γιατί δέ θά πάθουν κανένα κακό ἀπό τήν ἔφοδο τῶν ἐκδικητικῶν καί μιαρῶν ἐχθρῶν. Ἐτσι ἀκριβῶς καί

ἔγινε. Μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου διασώθηκαν. Ὅταν ὅμως γιὰ δεύτερη φορά ἐπετέθη στήν Κύπρο ἡ χορεία τῶν ἄθεων καί οἱ πιστοί πάλι ἔκαναν τὴν ἴδια ἐρώτηση στόν Ἅγιο, τότε αὐτός τοὺς προέτρεψε νά φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ, γιατί ὅλο τό νησί θά παραδίδονταν στοὺς φονιάδες Ἀγαρηνοὺς, καί τοὺς παρεκάλεσε μάλιστα νά πάρουν μαζί τους καί τὰ πάνσεπτα ὀστά του, ὅπως ἔκαμε παλαιότερα στήν ἐποχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Ἰωσήφ.

Ἀφοῦ λοιπόν ἐκεῖνοι τοποθέτησαν μέ σεβασμό τὰ ὀστά στήν ὀστεοθήκη, τὰ πῆραν μαζί τους καί ἐπιβιβάστηκαν σέ κάποιο πλοιάριο πού βρῆκαν. Στήν ἀρχή σκέφτονταν νά περάσουν ἀπαρατήρητοι ἀπ' τοὺς συνταξιδιώτες τους. Προσπάθησαν νά κρύψουν τό μέγα κειμήλιο τοῦ Ἱερομάρτυρα, πού εἶχαν μαζί τους. Ἀφησαν πίσω τους τή στεριά καί ταξίδευσαν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη. Συνέχεια ὅμως μία **εὐωδία ἀναδύονταν στό πλοῖο**. Δέν ἦταν δυνατόν νά παραμείνει κρυφός ὁ Δίκαιος πού ἔφευγε! Καί τότε συνέβη ἓνα δεύτερο παράδοξο. Ἐνῶ τό πλοῖο ταξίδευε κανονικά ἀπὸ τόν ἀέρα (φυσοῦσε Ἀνατολικός ἄνεμος), ξαφνικά ἓνας ἀτμός βγῆκε ἀπὸ τὴν ὀστεοθήκη τοῦ Μάρτυρα, τόσο ἰσχυρός ὥστε νά νικήσει καί τὴ δύναμη τοῦ ἀνέμου. Αὐτὴ ἡ εὐχάριστη μυρωδιά δέν ἦρθε μόνο μπροστά ἀλλὰ καί στά πλάγια καί ὀλόγυρα ἔζωσε τό καράβι, ὥστε νά ἀπολαύσουν τὴ μυρωδιά τοῦ Μάρτυρα καί αὐτοί πού βρίσκονταν ἐντελῶς πίσω, ἀλλὰ καί αὐτοί πού ἦταν στά πλάγια.

Καθὼς ὅλοι εἶχαν μείνει ἐκθαμβοί καί διέκριναν τὴν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ στά γενόμενα, ὁ πιστός σύντροφος τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου κατευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὴν θέα τοῦ κιβωτίου μέ τὰ λείψανα καί φθάνοντας νά τό ἀγγίξει ἔβγαλε μιά μεγάλη φωνὴ θαυμασμοῦ. Οἱ ἄλλοι

ταξιδιωτες, ὅπως ἦταν φυσικό, ἔτρεμαν, ὅταν εἶδαν θεϊκό σημάδι πού δέν τό εἶχαν ξαναδεῖ. Τό μύρο πού ἀνάβλυζε ἄφθονο ἀπό τά λείψανα ἔκανε τό πλοιάριο πηγὴ εὐωδίας. Κάποιοι ἔτρεξαν καί ἀσφάλισαν τό μύρο σέ γυάλινα φιαλίδια. Ὁ Θεός τῶν θαυμάτων ἀλλά καί οἱ ὑπηρέτες του δέν ἀγιάζουν μόνο τήν ξηρά ἀλλά καί τό νερό καί τόν ἀέρα μέ τήν εὐωδία τῆς χάριτος.

Ὡς πρῶτο θαῦμα τοῦ Ἀγίου Θεράποντα στήν Κωνσταντινούπολη, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἀναφέρει στή συνέχεια τό ἑξῆς: Μετά ἀπό κάποιες ἡμέρες, **κάποιος Ἰταλός στήν καταγωγή**, Φλορίνος ἦταν τό ὄνομά του, κυριευμένος ἀπό λεγεῶνα δαιμόνων, ἀνέβηκε στό ψηλό τειχίο τῶν Βλαχερνῶν «καί ἔμελλε ἄνωθεν ἐπὶ τήν γῆν ἀκονίζεσθαι», ἀποφασισμένος νά αὐτοκτονήσει. Κάποιοι τόν εἶδαν, τόν ἐμπόδισαν καί τόν ἔθεσαν ὑπό τήν παρακολούθησή τους. Πέρασε κάποιο χρονικό διάστημα. Νόμιζε πώς ἀπαλλάχτηκε ἀπό τό δαίμονα, ἀφού κατὰπεσε στό πάθος του. Κατά τό βράδυ εἶπε σ' αὐτούς πού τόν ἐπιτηροῦσαν νά ἡρεμήσουν, ἐλέγχει πλήρως τά λογικά του. Τόν ἐλευθέρωσαν ἀπό τά δεσμά του καί ἔπεσε ἥσυχος καί κοιμήθηκε. Κατά τά μεσάνυχτα, ἐμφανίζεται ὁ Ἅγιος Θεράπων στόν ὕπνο του καί τοῦ λέει αὐτά περίπου: «Πήγαινε στό Ναό τῆς Θεομήτορος, πού ὀνομάζεται καί Ναός τῆς Ἑλαίας. Ἐκεῖ εἶναι τά ὀστά μου. Ἐκεῖ θά γιατρευτεῖς ἀπ' τήν ἀρρώστια σου». Ὅταν ξημέρωσε καί τόλμησε νά πεῖ αὐτό πού εἶδε, αὐτοί πού τόν ἄκουσαν ἀμέσως τόν ὁδήγησαν ἐκεῖ. Φτάνοντας ἐμπρός στό κιβώτιο μέ τά λείψανα τοῦ Ἀγίου, πού εἶδε στόν ὕπνο του, «ἀνεστρεβλοῦτο τό σῶμα καθόλου, καί κλόνον ὑφίστατο βίαιον», ἄρχισε νά γυρνᾷ γύρω γύρω, νά συστρέφεται γύρω ἀπό τόν ἑαυτό του σά νά εἶχε δεχθεῖ κάποια βίαιη κί-

νηση. Μετά ἄρχισε νά κραυγάζει ἄναρθρα. Ἔπεσε μπρούμητος στό ἔδαφος καί ἔτσι παρέμεινε ἄφωνος γιά μέρες, σαν πληγωμένο ζῶο. «*Τῇ ἐξετάσει τοῦ Μάρτυρος (του Θεράποντα) τά μιὰ ἐκεῖνα ἐφυγαδεύθη δαιμόνια*». Μέ τή δύναμη τοῦ Ἁγίου τά δαιμόνια τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου ἐξαφανίστηκαν καί σκορπίστηκαν σάν καπνός στόν ἀέρα. Ἔτσι θεραπεύτηκε ἐντελῶς ὁ δαιμονισμένος, προσφέροντας «*δόξαν τῷ διά τοῦ Ἁγίου τήν ἰάσιν ἐνεργήσαντι*». Ὁ Φλορίνος ἔμεινε γιά ἀρκετές ἡμέρες πλάϊ στή λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου προσευχόμενος. Ἐθεραπεύθη ἐντελῶς καί μέ χαρά ἐπέστρεψε στούς συγγενεῖς του, καταγράφοντας τή θαυμαστή ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου σέ πινακίδα μέ κερί.

Κάποιος Ἀναστάσιος «*Βιξύην οἰκῶν*», εἶχε γιά πολλά χρόνια τό χέρι του παράλυτο, τά δάκτυλα καί τήν παλάμη του μάταια προσπαθοῦσε νά τά κινήσει. Αὐτός λοιπόν, ἦλθε «*εἰς τήν ἱεράν τοῦ Πανολβίου θήκη*», στή λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου Θεράποντος καί ἐναπόθεσε τίς ἐλπίδες του σ' αὐτόν. Ἐμεινε ἐκεῖ προσευχόμενος καί ἱκετεύοντας τή θεραπεία ἐννέα ἡμέρες. «*Τήν ἐννάτην ἡμέραν γαληνιᾶ τήν ψυχήν, οὕτω τε πλήρης τό σῶμα καί ἄρτιος γίνεται*», θεραπεύεται. Μάλιστα τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, 6 Ἰανουαρίου, μόνος του μέ τό ὡς χθές παράλυτο χέρι του, γέμισε τήν κολυμβήθρα τοῦ ἁγιασμοῦ μέ νερό καί ἔκαμε καί ἄλλες πολλές χειρονακτικές ἐργασίες, διακονήματα. «*Τήν τε γάρ κολυμβήθραν μόνος ἀνεπλήρωσεν ὕδατος, αἶρων τό ἄγγος τῇ τεθραμμένη πρώην χειρί, καί πρός ὤμους εὐμαρεύτατα λίσαν ἀναβιβῶν, τήν τε ἄλλην διακονίαν εὐρώστως ποιούμενος*»!

Κάποιος ἄλλος στρατιωτικός στό ἐπάγγελμα, Γεώργιος ἦταν τό ὄνομά του, εἶχε τραυματισθεῖ στό κεφάλι

καί στό ἓνα του μάτι ἐπίσης, καθώς τό ἄλογό του τόν εἶχε χτυπήσει ἐπικίνδυνα. Αὐτός, λοιπόν, δεκαεπτά ὁλόκληρες ἡμέρες δέν μποροῦσε οὔτε νά φάει, οὔτε νά πιεῖ νερό. Ἦταν σέ ἄθλια κατάσταση. Οἱ συγγενεῖς του συζήτησαν μεταξύ τους τό πρόβλημα καί ἀποφάσισαν νά ζητήσουν τή θαυματουργική ἐπέμβαση τοῦ Ἁγίου Θεράποντα, γιατί εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλά γιά 'κεῖνον! Τόν σήκωσαν λοιπόν, καί τόν μετέφεραν στό Ναό, ὅπου ὑπῆρχαν καί τά ἱερά λείψανα τοῦ Ἁγίου. Παρέμειναν ἐκεῖ ὅλοι τους «ἡμέρας τινάς» καί μέ δάκρυα πολλά ζητοῦσαν τό θαῦμα. Κάποια στιγμή ἀκούσαν μιᾶ φωνή «ἀοράτῳ γλώσση» νά προστάζει τόν ἄρρωστο: «Ἐλαίῳ ἀλείφθητι». Ἀλείφου μέ λάδι. Πράγματι ἀλείφθηκε μέ τό λάδι τῆς καντήλας πού ἔκαιγε πλάϊ στή λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου «καί ὁ ἀνὴρ εὐθύς ὑγιῆς ἀνεχώρησεν»!

Κάποιος ἄλλος παράλυτος μέ τό ὄνομα Θεόδωρος, κάθησε ἐκλιπαρῶντας τό ἔλεος πλάϊ στή λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου «ἡμέρας τριάκοντα». Ὅταν κάποια στιγμή «θεωρεῖ τόν θαυματουργόν», βλέπει τόν Ἁγιο νά τοῦ προσφέρει ψωμί καί κρασί. Ὁ παράλυτος γεμάτος δέος ἀνακάθισε στό στρῶμα του, γιά νά δεχθεῖ τοῦ Ἁγίου Θεράποντα τίς προσφορές. Ἀμέσως συνειδητοποίησε πώς ἡ θεραπεία ἦλθε στό παράλυτο ὡς αὐτή τή στιγμή, κορμί του. Ἀναπήδησε ἀπό τό κρεβάτι του χαρούμενος «κράζων καί αἰνῶν τόν Θεόν»! Οἱ παρευρισκόμενοι μέ θαυμασμό καί ἀπορία, προσευχόμενοι ἔλεγαν στόν Ἁγιο Θεράποντα: «Πόσο γρήγορα θεραπεύεις τοὺς ἀρρώστους Θεράπων!».

Ἐνα μικρό νεογέννητο βρέφος, «κόριον τι σμικρώτατον», τό ἔφεραν οἱ πονεμένοι γονεῖς του στό Θείο Θεράποντα. Εἶχε γεννηθεῖ μέ τά πόδια διπλωμένα καί τίς

φτέρνες κολλημένες στά ὀπίσθια, «πρός τήν ἔδραν εἶχε τάς πτέρνας ἐμπεπηγυίας». Τό θέαμα ἦταν «ἐλεηνόν καί ξένον τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσιώσεως». Ἦταν κάτι σάν τέρας ἢ «ἀμβλοθρήδιον», ἔκτρωμα. Μόλις τό πλησίασαν στά ἱερά λείψανα τοῦ Ἁγίου ἀνεξήγητα τό κοριτσάκι, μπροστά στά μάτια τῶν παρόντων, ἔγινε καλά! Τά πόδια του ἀποκολλήθηκαν μεταξύ τους καί ἀπό τόν πρωκτό! Οἱ γονεῖς ἔμειναν ἐκστατικοί, δέ μπορούσαν πῶς νά ἐξηγήσουν «τήν ἴασιν».

«Κατ' ἐκείνῳ τῷ καιρῷ», κάποια γυναίκα πού ὀνομαζόταν **Μαρία** «καταδραμοῦσα», μέ πόθο καί πίστη ἔτρεξε στόν «εὐκτήριο» Ναό, ὅπου καί τά λείψανα τοῦ Ἁγίου Θεράποντα. «Ἀπρίξ», μέ σφιγμένα τά δόντια ἀπό τούς πόνους καί μέ μεγάλη ὑπερένταση ἔμεινε ἐκεῖ «μέχρι τυχεῖν τῆς ἰάσεως». Μετά ἀπό σαράντα ἡμέρες νηστείας, προσευχῆς, ἄσκησης καί ταπεινωτικῆς ἐπιμονῆς, ἀνεξήγητα - «ἄρρήτως» - θεραπεύθηκε «παρά τοῦ Μάρτυρος».

Καθημερινά ἄνδρες καί γυναῖκες, μικροί καί μεγάλοι, συνέρρεαν στό «Δίκαιο Θεράποντα» καί ζητοῦσαν τήν πραγμάτωση τῶν αἰτημάτων τους. Λέει χαρακτηριστικά ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας: «Παρόν τούς νῦν κατακλινομένους θεάσασθαι, καί μεθ' ἡμέρας ἐλθεῖν, καί εἶδεῖν τούς ἄρτι πάσχοντας ἀνερρώμενους καί σώφρονας». Δηλαδή, πήγαινε κανείς σήμερα στό ναό τοῦ Ἁγίου καί ἔβλεπε ἀρρώστους καί παράλυτους, μετά ἀπό λίγες ἡμέρες, ἀνξαναπήγαινε, τούς ἔβρισκε θεραπευμένους καί ὑγιεῖς!

Κάποια γυναῖκα πολύ σεμνή εἶχε **συνεχῇ αἱμορραγία δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια**. Τό σῶμα της ἀπό τήν πάθησή της ἦταν σάν μαραμένο καί ὅλο καί μαραινόταν. Ἔσβυνε. Ὑπέφερε. Ντρεπόταν. Ἀδημονοῦσε. Ἀποροῦσε, γιατί οἱ γιατροί δέν μπορούσαν νά τή θεραπεύ-

σουν. "Ἦλπιζε ὅμως πώς μέ τό χρόνο θά γίνει καλά. Κάποιος συμπολίτης της, τῆς μίλησε γιά τόν ὀλοζώντανο "Ἄγιο τῆς Κωνσταντινούπολης, γιά τόν ἀνάργυρο Θεράποντα κι αὐτή τρέχοντας, «δρομέως», ἔρχεται καί γονατίζει «ἐπί τά τοῦ Μάρτυρος λείψανα». Προσεύχεται καί κλαίει. Ζητᾶ τή μεσολάβησή του. Κάποια στιγμή νοιώθει «ὑγιασθεῖσα» καί στέρεο τό ἀσθενικό της κορμί. Σέ τρεῖς ἡμέρες ἔγινε τόσο καλά, πού κανείς δέν τήν ἀναγνώριζε, οὔτε ἡ ἴδια ἀναγνώριζε τόν ἑαυτό της!

Κάποιος **στρατιώτης, Στέφανος ὀνόματι**, 'Αρμένιος στήν καταγωγή, «ἡμίξηρος γεγονώς», παρέλυσε σχεδόν καί «ὅλος ἐπί γῆν συνεκκύφει καμπτόμενος», προχωροῦσε σκυμμένος ὡς τή γῆ. 'Αντιμετώπιζε κάποιο σοβαρό πρόβλημα στή σπονδυλική του στήλη. Κατέφυγε, λοιπόν, στόν "Ἄγιο καί πράγματι «ἀπῆλθεν ὀρθός καί ὀλόκληρος!». Ἐφυγε ὀρθιος καί ὑγιής.

Κάποιος **ἄλλος στρατιωτικός**, νεώτερος τοῦ Στεφάνου, «Θεόδωρος ἦν αὐτῷ ὄνομα», ἦλθε στό ἰατρεῖο τοῦ 'Αγίου μέ τήν ἴδια ἀρρώστια. Μετά ἀπό λίγες ἡμέρες «ἡλεήθη καί ὑγιής» ἔφυγε. Τό ἴδιο συνέβη κι ἄλλες φορές. "Ἀνθρωποι μέ **ἀθεράπευτες ἀρρώστιες**, μέ πυρετό μεγάλο, μέ ψυχικές ἀρρώστιες ἔρχονταν στόν "Ἄγιο καί θεραπεύονταν. Ὁ ἴδιος ὁ "Ἄγιος 'Ανδρέας καταθέτει τή μαρτυρία, πώς ἕνας θεραπευμένος ἀπό τόν "Ἄγιο Θεράποντα λεπρός, «ὑγιής» πλέον συνδιαλέχτηκε μαζί του καί μάλιστα τόν προέτρεψε τό θαῦμα αὐτό νά τό συμπεριλάβει στόν ἐγκωμιαστικό του λόγο. Στή συνέχεια ὁ ἐγκωμιαστής ἀναφέρεται σέ θαύματα πού ἔκανε ὁ "Ἄγιος Θεράπων σέ **παιδιά** πού δυσκολεύονταν στήν ὁμιλία ἢ εἶχαν νοητικά προβλήματα! «Ὅρῳ καί παιδιά τῷ λόγῳ περισκιρτῶντα, καί μνήμης ἀξιωθῆναι ζητοῦντα», ἀναφέρει ὁ "Ἄγιος.

Κάποια γυναίκα ἔπασχε ἀπὸ ὑδρωπικία, ἀπὸ συγκέντρωση ὑγροῦ στήν κοιλότητα τῶν ὀρογόνων ὑμένων. Τήν ἔφεραν καί τήν ἔθεσαν πρό τῶν ἁγίων λειψάνων. Ἡ ἴδια, μετὰ ἀπὸ πολλή προσευχή, εἶδε τόν Ἅγιο νά τήν πλησιάζει καί ἀνεξήγητα νά τήν χειρουργεῖ! «Ἦν γάρ καθεύδουσα, ὅταν ἐχειρουργήθη παρὰ τοῦ Μάρτυρος». Ὅταν συνῆλθε, βλέπει κάτω ἀπὸ τά πόδια τῆς «ὑδωρ πύω καί ἰχῶρι ἐπίμικτον, ὡς διαβρύσεώς τινος ἀπορρέον τῶν βάσεων». Εἶχε θεραπευθεῖ καί μέ κλάματα δυνατά εὐχαριστοῦσε τόν Ἅγιο.

Κάποιος ἄλλος ἔπασχε ἀπὸ ἔλκος στομάχου καί κοιτῶντας μονάχα τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου - «ἀπλῶς ὁρᾷ τόν ποιμένα Θεράποντα» σημειώνει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας - θεραπεύτηκε! Καί αὐτός καί ἡ γυναίκα τῆς προηγούμενης περίπτωσης, χειρουργήθηκαν ἀπὸ τόν Ἅγιο καί οὔτε ἡ οὐλή φαίνεται «ἐν τῷ τραύματι». Ὁ χρόνος τοῦ ρήματος πού χρησιμοποιεῖ στήν μαρτυρία του ὁ Ἅγιος, φανερώνει πώς ζούσαν ἀκόμη τά δύο αὐτά θεραπευμένα πρόσωπα!

Κάποιος Ὑπατος εἶχε πόνους στό στομάχι, ἴσως ὄγκο «σπληνός». Ζήτησε καί τόν ἄλειψαν «διά τοῦ ἐλαίου», μέ λάδι ἀπὸ τό καντήλι «τοῦ Μάρτυρος» καί ἀμέσως θεραπεύτηκε! «Ἄλλος ἕτερος, Μαρίνος ὄνομα αὐτῷ» ἦταν μουγγός, εἶχε γεννηθεῖ μέ τήν «ἄφωνία». Ἦλθε μέ εὐλάβεια στό θεσπέσιο Θεράποντα ζητῶντας νά λάβει καί αὐτός τή δύναμη τῆς ὁμιλίας. Τόν παρεκάλεσε μέ ὅλη τή θερμότητα τῆς ψυχῆς του. Τά χρόνια ἐκεῖνα ὑπῆρχε συνήθεια, οἱ πιστοί μέ πολλή εὐλάβεια νά ἀλείφουν τά πάσχοντα μέλη τοῦ σώματός τους, μέ μύρο πού ἔπαιρναν ἀπὸ μυρόβλητα ἱερά λείψανα ἢ μέ λουλούδια πού ὑπῆρχαν πάνω σ' αὐτά ἢ σέ θαυματουργικές εἰκόνες ἢ ἀκόμα συνήθιζαν νά ἀλείφονται καί μέ τό νερό πού ἔπλε-

ναν τά λείψανα τῶν ἁγίων. Αὐτά ὀνομάζονταν «ἀπομυρώματα» ἢ «ἀπομυρίσματα». Ἡ συνήθεια αὐτή συναντᾶται ὡς τίς ἡμέρες μας. Τί συνέβη, λοιπόν, μέ τό μουγγό Μαρίνο; Μετά ἀπό ὑπόδειξη τοῦ Ἁγίου Θεράποντα «ἐν ὀπτασίᾳ», ἀλείφθηκε «τῷ τῶν λειψάνων ἀπομυρίσματι» καί «ὅλος γέγονεν ὑγιής»! Ἀμέσως μέ τήν καρδιά του καί μέ τό στόμα του, ὁ ὡς χθές μουγγός, ἄρχιζε νά δοξάζει τό Θεό, ὁ ὁποῖος «διά τῶν Ἁγίων τοιαῦτα ποιεῖ θαυμάσια».

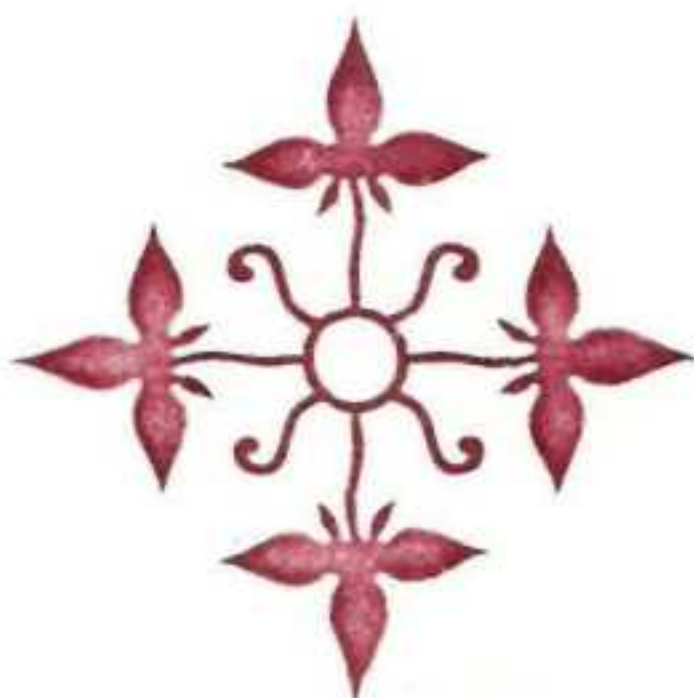
Κάποια **ἐπιφανής γυναῖκα** - ὁ Ἅγιος δέν ἀναφέρει τό ὄνομά της προφανῶς λόγῳ τῆς θέσεώς της καί ἐπειδὴ ζοῦσε ἀκόμη - ἦλθε γιά νά προσευχηθεῖ μόνη της «ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ σηκῷ», σ' αὐτόν τό Ναό τοῦ Ἁγίου. Κάποιο μικρό παιδί ἦταν ἐκεῖ «ἀναβρασσόμενον ὑπό δαίμονος». Εἶχε σπασμούς, κυλιόταν στή γῆ καί δέ μπορούσε κάποιες στιγμές οὔτε νά ἀναπνεύσει. Ὁ δαίμονας μιλῶντας μέσα ἀπό τό παιδί καταφέρετο κατὰ τοῦ Ἁγίου Θεράποντα μέ ἀνεπίτρεπτες λέξεις. Ἡ γυναῖκα, βλέποντας αὐτή τήν εἰκόνα, τό παιδί ἔτσι νά συμπεριφέρεται, χλεύασε τό θέαμα. «Χεύην εἶναι τό πρᾶγμα νομίσασα, ἐξουθένει, διέπτυνεν, καί τέλος πλατήν σκεδάσασα γέλωτα, παιδίαν ἐποιεῖτο τό θέαμα». Ὁ δαίμονας πού βασάνιζε τό παιδί, αὐτό δέν τό ἀνέχθηκε καί στή συνέχεια ἄρχισε νά ἐπηρεάζει καί τή γυναῖκα. Ἡ δυστυχισμένη «εἰς τοῦπίσω πεσοῦσα ἐξαπίνης μεγάλη ἀνέκραξε» λέγοντας: Βοηθεῖστε με, μέ κατέλαβε δαιμόνιο, εἶμαι τρελή! Οἱ παρευρισκόμενοι «προσήνεγκαν τῷ Ἁγίῳ Θεράποντι». Ἐξομολογήθηκε τήν ἁμαρτία της, ἔτυχε συγχωρήσεως καί μετά ἀπό «ἡμέρας πέντε» ἔφυγε θεραπευμένη σπίτι της.

Κλείνοντας τήν καταγραφή τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἀναφέρει πῶς «στρα-

τιῶται τινες», κάνοντας κακή χρήση τῆς ἐξουσίας τους, ἐπιστατῶντας κάποιο ἔργο, συμπεριφέρθηκαν ἀπάνθρωπα σ' ἓνα γεροντάκι. Τό χτύπησαν πολύ τό δυστυχισμένο «ὥστε ἡμιθανῇ παραρρίφῃναι τόν ἄνθρωπον». Ἦταν νύχτα, ὅταν τόν «κατέαξαν καί τόν συνέτριψαν» μέ ρόπαλα. Κάποιοι περαστικοί τόν συμπόνεσαν. Τόν περιμάζεψαν καί τό πρωί τόν ἔφεραν στήν ὀστεοθήκη τοῦ Ἁγίου Θεράποντα. «Ἐπί τόν Ἅγιον ὀφίας οὔσης ἐκόμισαν». Οἱ παρευρισκόμενοι καί ὅσοι ἔμαθαν γιά τό συμβάν, καί ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας μαζί «πάντες τῆς σωτηρίας ἀπείπαμεν», ὅλοι ζητοῦσαν ἀπό τόν Ἅγιο νά τόν συμπονέσει καί νά τοῦ γιατρέψει τίς πληγές καί τά τραύματα. Τό βράδυ ὁ Ἅγιος Θεράπωντας ἀνταποκρινόμενος στά αἰτήματά τους, ἐπισκέφθηκε τό γεροντάκι καί τό θαῦμα ἔγινε. «Ὁ πάνυ γηραλαῖος» ἄνθρωπος τό πρωῒ μόλις ξημέρωσε ἔφυγε ἀπό τό νάό θεραπευμένος! Ἐμεῖς ὅλοι - σημειώνει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας - εἴμασταν μάρτυρας τοῦ θαύματος. Βλέποντάς τον ὑγιῇ θαυμάσαμε «λίαν τό γεγονός».

Ὅντως «θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»! «Τοιαῦτα τά τοῦ Ἁγίου τούτου θαυματουργήματα», ἀναφωνεῖ στόν ἐγκωμιαστικό του λόγο ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας. Καί συμπληρώνει: Εἶναι πλῆθος τά θαύματα πού ἔχει ἐπιτελέσει, τόσα πού εἶναι ἀδύνατον καί νά τά καταγράψει κανείς ὅλα. Λάμπει ἡ μεγαλοσύνη του πιά πολύ κι ἀπό τόν ἥλιο καί φωτίζει ὅλους ἐμᾶς πού τόν τιμᾶμε. Ἄς συνεχίζουμε νά τόν πανηγυρίζουμε μέ λόγους καί τελετές. Ἄς ἐξαγνίσουμε τίς ψυχές μας κι ἄς καθαρίσουμε ἀπό κάθε βρωμιᾶ τά σώματά μας γιά νά δεχθοῦμε ἐπάξια «τήν ἀγγελικὴν χορείαν», ὅπου ἀνάμεσα στίς ἐπουράνιες αὐτές δυνάμεις εἶναι καί ὁ Ἅγιος Θεράπων ὁ ὁποῖος δοξολογεῖ «ἐν οὐρανοῖς» τόν Τριαδικό Ἅγιο

Θεό. Ὡς χαροῦμε ἐμεῖς οἱ Ἱερεῖς, - συνεχίζει - γιατί
βρήκαμε τόν Θεράποντα, τό θαυμάσιο συναγωνιστή.
Χαρεῖτε, ἄρχοντες καί βασιλεῖς, γιατί ὁ Θεράπων εἶναι
ὁ ἀρχηγός τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Χαρεῖτε ὑπερ-
βολικά καί οἱ μαθητές, γιά τόν ἄριστο μαθητή τοῦ Χρι-
στοῦ, τόν Θεράποντα. Καί οἱ ἀσκητές, γιά τό «συνασκη-
τήν ὑμῶν». Καί οἱ στρατιῶτες, γιά τό γενναιότατο τοῦ
Χριστοῦ στρατιώτη. Χαρεῖτε ἀπλοί πολῖτες, καί μιμη-
θεῖτε τόν ἀπλό Θεράποντα, πού σέ ὅλη του τή ζωή ἐπε-
δίωκε μανιωδῶς νά μετατρέψει τήν κακία σέ φρόνηση
καί νά νικήσει «τόν ὄφιν», τόν διάβολο. Ὁλόκληρη ἡ
ποίμνη τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζει καί κλείνει τό λόγο του,
φτωχοί καί πλούσιοι, μικροί καί μεγάλοι, ντόπιοι καί ξέ-
νοι, ὅλοι μαζί, «πάντες ἅμα τοῦ Χριστοῦ τον θεραπευτήν
Θεράποντα εὐφημήσωμεν, χεῖρα ψυχῆς εὐτόνως (έντο-
να) ἀνακροτήσωμεν καί Θεῷ συναλαλάξωμεν», στόν
Ὅποῖον ἀνήκει κάθε τιμή καί δόξα «εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων». Ἀμήν!

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Εἰς τόν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα ΘΕΡΑΠΟΝΤΑ τόν Θαυματουργόν

ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ⁹

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως,

Ψαλμός ρμβ' (142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἤκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

9. «Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, ποιηθεῖσα ὑπὸ Γερασίου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου», Ἱερός Ναός Ἁγίου Θεράποντος Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη, 1992.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρῶτ' ἡ ἐλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Εἶτα τά παρόντα **Τροπάρια.**

Ἦχος δ'.

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. (Τετράκις).

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τοὺς προσιόντας τῷ ἁγίῳ Ναῶ σου, Ἱερομάρτυς τοῦ Κυρίου Θεράπον, καὶ τὴν θερμὴν αἰτοῦντας προστασίαν σου, πάσης ἀπολύτρωσαι, ἐπηρείας καὶ νόσου, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ παντοίων κινδύνων· σὺ γὰρ μεγίστην χάριν πρὸς Χριστοῦ, ἔχεις παμμάκαρ, τελεῖν τὰ θαυμάσια.

Δόξα,

Ἦχος α' «Τοῦ λίθου σφραγισθέντος»

Qς ἐν λυχνίᾳ ἐτέθης παρά Θεοῦ λύχνος ἄσβεστος, καταφωτίζων πλουσίως τά λογικά Αὐτοῦ πρόβατα, δογμάτων ὀρθοδόξων διδαχαῖς, Θεράπων τοῦ Χριστοῦ Ἱερουργέ. Διά τοῦτο συγχορεύεις μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, διπλοῖς στεφάνοις κοσμούμενος. Δόξα τῷ δεδοκότι σοι ἰσχύν, τόν δρόμον τοῦ μαρτυρίου διελθεῖν, πρεσβεύων μή ἐλλίπης ὑπέρ ἡμῶν τῶν τιμώντων Σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ Σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός Ν' (50)

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖτον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τά ἄδηλα καὶ τά κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ραντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἁνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου, καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἁνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἄσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ρῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Θεράπον δίδου μοι θεραπείαν. Γερασίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄.
Υγρὰν διοδεύσας.

Θεὸν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, Θεράπον θεόφρον, τῶν τιμῶντων σε εὐλαβῶς, διδόναι ἡμῖν πταισμάτων λύσιν, καὶ τῶν παθῶν ἀπολύτρωσιν Ἄγιε.

Εν νόσοις πλουτοῦντές σε ἰατρόν, πιστῶς σοι βοῶμεν, Ἱεράρχα θαυματουργέ. Ἰασαι ψυχῶν ἡμῶν τοὺς πόνους, καὶ τῶν σωμάτων ὀδύνας δεόμεθα.

Ποαῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβειῶν, κατάσβεσον Πάτερ, τῶν παθῶν μου φλόγα πικράν, καὶ ὄμβρησον δρόσον εὐφροσύνης, τῇ τεθλιμμένη ψυχῇ μου μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, Κεχαριτωμένη, Παντευλόγητε Μαριάμ, ρῦσαι ἐναγῶν με νοημάτων, καὶ τὴν ρυπῶσαν ψυχὴν μου ἁγίασον.

Ὡδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πλήρης ὦν θείας δόξης, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, πάσης ἀδοξίας Θεράπον, παθῶν θλιβόντων με, λύτρωσαι δέομαι, καὶ τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν, καὶ ρῶσιν παράσχου μοι, ὥς συμπαθέστατος.

Ὁ Νάός σου ὁ θεῖος, οἷα λιμὴν ἄκλυστος, πρόκειται Θεράπον τοῖς πᾶσι, ἐπιφοιτήσῃ σου, ᾧ προσευχόμενοι, τρικυμιῶν τῶν τοῦ βίου, τάχος ἐκλυτρούμεθα, ὑμνολογοῦντές σε.

Νοσημάτων ποικίλων, καὶ συμφορῶν Ἅγιε, ὡς Ἱερο-
μάρτυς Θεράπον, Χριστοῦ περίδοξος, ρύου ἐκάστοτε,
τοὺς τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, πίστει καταφεύγοντας, καὶ
εὐφημοῦντάς σε.

Θεοτοχίον.

Δυναστείας με ρῦσαι, τῆς τοῦ ἐχθροῦ Ἀχραντε, δι' ἧς
καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τῷ νῶ μολύνομαι, καὶ μετανοίας
τὸ πῦρ, ἀναφον νῦν τῇ ψυχῇ μου, ὡς ἂν τῆς λαμπρότη-
τος, τύχω τοῦ Πλάστου μου.

Διάσωσον Ἱερομάρτυς Θεράπον ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
πάσης βλάβης καὶ νοσημάτων καὶ θλίψεων, τοὺς ἀδιστά-
κτω καρδίᾳ σοι προσιόντας.

Επίβλεφον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν
ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς
ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἵτησις καὶ τὸ Κάθισμα Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή...

Προστάτην θερμόν, κεκτήμεθά σε Ἅγιε, ἐκ πάσης
ὀργῆς, ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον· διὸ πιστῶς βοῶμέν σοι·
Ἱεράρχα Θεράπον πανθαύμαστε, μὴ διαλίπης παρέχειν
αἰεὶ, ἡμῖν τὴν ταχεῖάν σου βοήθειαν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ιατρεύειν ἐκάστοτε, τοὺς τετρυχωμένους δεινοῖς νοσή-
μασι, μὴ ἐλλείπης ἀξιάγαστε, πίστει προσιόντας τῇ εἰκόνι
σου.

Δοξασθεὶς πολλοῖς θαύμασιν, ὡς Ἱερομάρτυς Χριστοῦ ἀήττητος, ἀναβλύζεις χάριν ἄφθονον, Ὁ Ἅγιε Θεράπον τοῖς ἰκέταις σου.

Οἱ ἐν θλίψει προσπέσατε, τῇ εἰκόνι πίστει τῇ τοῦ Θεράποντος, ἵνα λάβητε τὴν ἴασιν, καὶ ἀπαλλαγῇτε πάσης μάστιγος.

Θεοτοκίον.

Υπερύμνητε Δέσποινα, ἐκτενῶς δυσώπει τὸν ἐκ λαγόνων σου, προελθόντα ὑπὲρ ἔννοιαν, ἵνα σωτηρίας πάντες τύχωμεν.

Ὡδὲ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς...

Μέγας ἄρωγός, καὶ προστάτης ἐτοιμότατος, τοῖς προστρέχουσι τῷ θείῳ σου Ναῶ, ὡς κλεινὸς Ἱερομάρτυς ὦφθης Ὁ Ἅγιε.

Ομβρησον ἡμῖν, οὐρανόθεν ἀγαλλίασιν, τοῖς ἐν θλίψεσι καὶ πόνοις χαλεποῖς, ὦ Θεράπον καὶ εἰρήνην ἀστασίαστον.

Ιδε συμπαθῶς, τοὺς προσπίπτοντας ἐκ πίστεως, τῇ ἁγίᾳ εἰκόνι καὶ σεπτῇ, καὶ τὴν δέησιν αὐτῶν πλήρωσον Ὁ Ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Θραῦσον τοῦ ἐχθροῦ, τὴν μανίαν καὶ τὰ βέλεμνα, τοῦ ὡς λέοντος ὀρμῶντος καθ' ἡμῶν, Θεοτόκε ἐν εἰρήνῃ ἡμᾶς σκέπουσα.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Εξ ὕφους, Ἱερομάρτυς Κυρίου, τοὺς πελάζοντας τῷ
θείῳ σου Οἴκῳ, ἐν ἰλαρότητος ὄμματι βλέψον, καὶ τὰς
φωνὰς τούτων πρόσδεξαι Ἅγιε, καὶ δίδου τούτοις συ-
μπαθῶς, τὰς αἰτήσεις καὶ πᾶν ἄλλο δώρημα.

Ρημάτων, ἐκ κατωδύνου ψυχῆς μου, ἐνωτίσθητι δεή-
σεως Πάτερ, καὶ συνεχούσης με θλίψεως ρῦσαι, ἐπιφε-
ρούσης μοι πόνους καὶ δάκρυα, καὶ λύτρωσαί με τῶν
δεινῶν, τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου Ἅγιε.

Απάσης ἐπιβουλῆς τῶν δαιμόνων, καὶ κακίας τῶν τὰ
φαῦλα φιλούντων, Ἱερομάρτυς Κυρίου Θεράπον, τῇ ὀξυ-
τάτῃ πρεσβείᾳ σου λύτρωσαι, τοὺς σὲ προστάτην ἀληθῆ,
ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν ἔχοντας.

Θεοτοχίον.

Πληγεῖς μέν, τῇ τοῦ Βελίαρ μανίᾳ, καταπέπτωκα εἰς
βάθη κακίας, τὴν δὲ πολλήν σου χρηστότητα Κόρη, εἰς
νοῦν λαβόμενος πίστει κραυγάζω σοι· Ἐξάρπασόν με
τῶν χειρῶν, τοῦ ἐχθροῦ Θεοτόκε καὶ σῶσόν με.

Διάσωσον Ἱερομάρτυς Θεράπον ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
πάσης βλάβης καὶ νοσημάτων καὶ θλίψεων, τοὺς ἀδιστά-
κτω καρδία σοι προσιόντας.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ'
ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα
μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος β΄. Τοῖς αἱμάτων σου ρείθροις.

Τερομάρτυς Θεράπον μακάριε, τῆς Ἐκκλησίας προστατάτα καὶ πρόβولة, ἀπείργων μὴ παύση δεόμεθα, τὰς καθ' ἡμῶν ἐπιθέσεις τοῦ δράκοντος· σὺ γὰρ βοηθὸς ἡμῶν ἕτοιμος.

Προχείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (12, 8 - 12)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πᾶς ὅς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται. Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγάς, καὶ τὰς ἀρχάς, καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε, ἢ τί εἶπητε· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἃ δεῖ εἰπεῖν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβεῖες Ἐλεήμον, ἐξάληψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ολην τὴν τοῦ Πνεύματος, ὡς Ἱεράρχης θεόφρον, χάριν εἰσδεξάμενος, τὸν Χριστὸν ἐδόξασας δι' ἀθλήσεως, καὶ πολλὰς χάρισι, δοξασθεὶς Θεράπον, ἐνεργεῖς πᾶσιν ἰάματα, καὶ παύεις Ἁγιε, πάθη καὶ δεινὰ ἁρρωστήματα, τοῖς πίστει προσπελάζουσι, τῷ σεπτῷ Ναῶ σου ἐκάστοτε· διό σοι βοῶμεν· Μὴ παύσῃ ἱκετεύων τὸν Χριστόν, ἁμαρτιῶν δοῦναι ἄφεσιν, τοῖς σε μακαρίζουσι.

Ὁ Ἱερεύς: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου...

Ὁδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ δεινῶν συντριμμάτων Θεράπον ἐνδοξε, καὶ πάσης ἀθυμίας, ἀπήμονας συντήρει, τοὺς βοῶντας ἐκάστοτε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ταμάτων τὰ ρεῖθρα, ἡ ἀγία εἰκὼν σου Θεράπον βλύζουσα, παθῶν τὰς διεκχύσεις, ξηραίνει καὶ παρέχει, τὴν ὑγείαν τοῖς κράζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αλγυνόμενος σφόδρα, ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις Θεράπον Ἁγιε, προστρέχω τῷ Ναῶ σου, τυχεῖν τῆς θεραπείας, ἣν

Παρακλητικός Κανών

παράσχου μοι κράζοντι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Μεκρωθεὶς Θεοτόκε, ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις ἄπνους κατὰκειμαι· ἀλλὰ πρὸς σὲ ἐκτείνω, καὶ χεῖρας καὶ καρδίαν, καὶ τὴν δέησιν Ὑψίστη, ἵνα σωθεὶς τοῦ ἐχθροῦ, ζήσω ζωὴν ὁσίαν.

Ὡδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τενοῦ Θεράπον, ἡμῶν μεσίτης καὶ πρέσβυς, πρὸς τὸν Κύριον τὸν σὲ ἐνισχυκότα, ἵνα τῶν πταισμάτων, ληψώμεθα τὴν λύσιν.

Εν τῷ Ναῷ σου, ἅπας πιστὸς καταφεύγων, ὧν περ δέεται κομίζεται τὴν κτῆσιν· ὅθεν σου Θεράπον, κηρύττομεν τὴν χάριν.

Ρύπων κακίας, τῇ ρυπτικῇ σου πρεσβείᾳ, ἀποκάθαρον ψυχὴν μου τὴν ρυπῶσαν, ἵνα σε γεραίρω, κλεινὲ Ἱερομάρτυς.

Θεοτοκίον.

Αδιαφθόρως, τὸν πάντων Κτίστην τεκοῦσα, τὸν φθαρέντα με ἀπάτη τοῦ Βελίαρ, καίνισον Παρθένε, διὰ τῆς μετανοίας.

Ὡδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκion.

Συνὼν Ἀγγέλων δήμοις, σὺν αὐτοῖς δυσώπει, Ἱερομάρτυς Θεράπον μακάριε, πάσης ἀνάγκης λυτροῦσθαι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ψάτρευσον τὸν νοῦν μου, Ἅγιε Θεράπον, καὶ τὰς ὁδύνας τοῦ σώματος κούφισον, τῇ σοὶ δοθείσῃ πλουσίᾳ θεόθεν χάριτι.

Μεγάλως ἐδοξάσθης, ὡς Ἱερομάρτυς, παρὰ Κυρίου Θεράπον μακάριε· ὅθεν μεγάλων κινδύνων ἡμᾶς ἀπάλλαττε.

Οἱ πίστει προσιόντες, τῇ σῇ προστασίᾳ, πάσης ἀνάγκης τὴν λύσιν κομίζονται· διὸ Θεράπον ἀπαύστως σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Υψώσασα τὴν φύσιν, τοῦ Ἀδὰμ πεσοῦσαν, τῷ πανυψίστῳ σου τόκῳ Πανάμωμε, πρὸς ἀρετῶν τὰς ὑψώσεις τὸν νοῦν μου ὕψωσον.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Ωφθης Ἱεράρχης θεοειδής, καὶ στερρῶς ἀθλήσας, Ἀθλοφόρος περιφανής, καὶ ἐν ἀμφοτέροις, Χριστὸν λαμπρῶς δοξάσας, ἀξίως ἐδοξάσθης, Θεράπον ἔνδοξε.

Χρῖσμα περικείμενος τὸ σεπτόν, ἐν Ἀρχιερεῦσι, διαπρέπεις ποιμαντικῶς, καὶ ὑπὲρ Κυρίου, νομίμως ἐναθλήσας, πολλῶν χαρίτων ὥφθης, Θεράπον ἔμπλεως.

Ψσχυνας τῆς πλάνης τὰς μηχανάς, ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, καὶ ἀγῶσιν ἀθλητικοῖς, Ἅγιε Θεράπον· διὸ τοῖς σε αἰτοῦσι, παρέχεις οὐρανόθεν, χάριν ἀέναον.

Παρακλητικός Κανών

Χαίροις ἱερέων κλέος σεπτόν· χαίροις Ἀθλοφόρων,
ἐγκαλλώπισμα ἱερόν, Ἄγιε Θεράπον, σοφέ Ἱερομάρτυς
προστάτα τῶν ἐν πίστει, ἀνευφημούντων σε.

Πᾶσι τοῖς προστρέχουσιν εὐλαβῶς, τῷ θείῳ Ναῶ σου,
δίδου Πάτερ ὡς συμπαθής, παθῶν θεραπείαν, καὶ βίου
εὐπραγίαν, καὶ ψυχικὴν γαλήνην, Θεράπον Ἄγιε.

Πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, Θεράπον παμμάκαρ,
τῷ τῶν ὅλων Δημιουργῷ, ὡς ἂν τῷ ἐν βίῳ, δυσχερειῶν
ρυσθῶμεν, καὶ λάβωμεν πταισμάτων τὴν ἀπολύτρωσιν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θε-
οτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον,
τὰ συνήθη τροπάρια,
ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις,
μεθ' ἣν φάλλομεν τὰ ἐξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῇ ὀξυτάτῃ πρε-
σβείᾳ, Θεράπον ἔνδοξε, πάσης ἀπολύτρωσαι βλάβης καὶ
θλίψεως, καὶ τοῖς πάσχουσι δώρησαι, χαρὰν καὶ ὑγείαν,
καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, αἰτήσαι ἅπασιν· σὺ γὰρ ὡς καλῶς
ἀριστεύσας, ἔλαβες θεόθεν τὴν χάριν, ἐκπληροῦν ἀπάντων
τὰ αἰτήματα.

Ἦχος πλ. δ'.

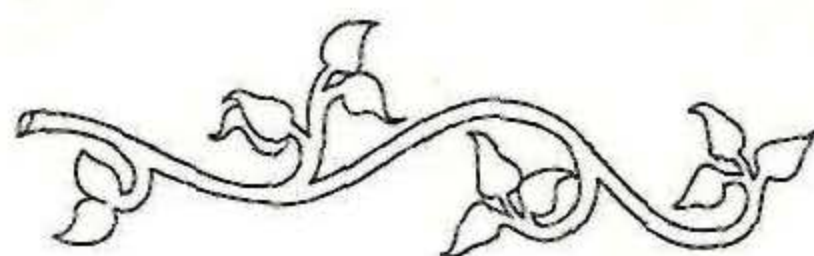
Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδά μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον

Θεράπον ἀξιώσον νῦν θεραπείας
Γεράσιμον σπεύδοντα τῇ ἁρωγῇ σου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Βίους καί ἐγκώμια ἁγίων, μαρτύρων καί ἀσκητῶν ἔγραψαν μεγάλοι πατέρες καί ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια, ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Εὐσέβειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Θεοδώρητος Κύρου κ.ἄ. Τά «συναξάρια» μέ τούς βίους τῶν ἁγίων ἢ τίς διγήσεις γεγονότων σχετικῶν μέ τή ζωή τους, ἦταν καί συνεχίζουν νά εἶναι, τά ἀγαπημένα ἀναγνώσματα τῶν χριστιανῶν. Μέσα ἀπό αὐτά τά κείμενα προβάλλονται ἡ πολιτεία καί οἱ θαυμαστές ἐνέργειες τῶν ἱερῶν προσώπων, πρὸς οἰκοδομή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτο πῶς αὐτό τό εἶδος τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματείας, ἐντάχθηκε πολύ νωρίς στή λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Κατά τή γενέθλια ἡμέρα τῶν μαρτύρων ἢ τοπική ἐκκλησιαστική κοινότητα «συνήγετο», συγκεντρωνόταν, στόν τάφο τοῦ μάρτυρα καί κατὰ τή σύναξη αὐτή τελοῦσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τή Θεία Εὐχαριστία καί παρακολουθοῦσαν τήν ἀνάγνωση τῶν κατορθωμάτων τοῦ μάρτυρα πού ἐορτάζετο ἡ μνήμη. Αὐτήν τήν ἱερή συνήθεια ἐνέταξε στόν ἐτήσιο ἐορταστικό της κύκλο ἡ Ἐκκλησία, μέ τά περιληπτικά «συναξάρια» τῶν ἁγίων, τά ὅποια διαβάζονταν μετὰ τήν Στ' ὠδή τοῦ Κανόνα τοῦ Ἀγίου, ἀμέσως μετὰ τό Κοντάκιο, τόν Οἶκο καί τό σχετικό ἱερό ἐπίγραμμα.

Ἐμεῖς σ' αὐτό τό βιβλίο, προσπαθήσαμε νά συλλέξουμε ὅ,τι γιά τόν Ἅγιο Θεράποντα ἡ Παράδοση μᾶς ἔχει διασώσει. Θά δεχθοῦμε κάθε πρόταση καί κάθε παρατήρησή σας. Θά δεχθοῦμε κάθε ἐπιπρόσθετο στοιχεῖο σχετικό μέ τόν Ἅγιο, πού ἔμεῖς ἀπό ἄγνοια ἴσως, παραλείψαμε. Θά δεχθοῦμε ἀκόμη, μέ ἐνδιαφέρον καί χαρά, κάθε θαυμαστή ἐνέργεια τοῦ Ἀγίου μας, πού μυστικά ἔχετε φυλάξει στήν καρδιά σας. Ὁ Ἅγιος συνεχίζει νά εἶναι παρόν. Συνεχίζει νά εὐεργετεῖ καί νά ἐπεμβαίνει παρηγορητικά καί σωτήρια. Ἀποκαλύψτε μας αὐτές τίς ἐπεμβάσεις του, τά θαύματά του. Κάθε τι πού ἐσεῖς θά μᾶς προσφέρετε· θάναί πολύτιμα στοιχεῖα γιά τήν ἐπόμενη ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Τό «θεοπρεπές ἀγαλλίαμα» τῶν Μαρτύρων, «ὁ μέγας πού τήν Τριαδικήν Ἀγιότητα ἐν μιᾷ δοξολογεῖ Κυριότητι», ὁ θαυμαστός καί ἀνάργυρος Ἱερομάρτυρας πού ἐπαλήθευσε τό ὄνομά του μέ τό ἔργο του καί πού δέν ἐπέτρεψε νά διαφουσθοῦν αὐτοί πού τοῦ ἔδωσαν κατὰ τή βάπτισή του αὐτό τό ὄνομα, ὁ «συγχορευτής τῶν Ἀγγέλων» καί ὁ πολίτης «τῆς ἄνω μητροπόλεως Ἱερουσαλήμ», ὁ Θεράπων, τό τιμιώτερο γιά μένα πρόσωπο καί ὄνομα, εἶθε νά συνεχίσει νά μᾶς ἐπισκοπεῖ ὡς τή Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία, μεταμορφώνοντας «ἐν Χριστῷ» τή ζωή μας καί χαρίζοντάς μας ὑγεία, θεῖο φωτισμό, εἰρήνη μέ τό Χριστό, «τῷ πανελεήμονι Θεῷ μεθ' οὗ σοι τῷ Πατρί σύν Ἀγίῳ Πνεύματι, δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

